

Osud neoklameš.

Vášeň

TRACY WOLFFOVÁ

FRAGMENT

Vášeň

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Tracy Wolffová

Vášeň – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Vášeň

TRACY WOLFFOVÁ

Přeložily Kristýna Vítková a Hana Netušilová

FRAGMENT

Copyright © 2021 by Tracy Deeb.

First published in the United States under the title COVET: Crave series #3.

This translation published by arrangement with Entangled Publishing,
LLC through RightsMix LLC.

All rights reserved.

Translation © Kristýna Vítková, Hana Netušilová, 2024

Cover design by Bree Archer

Cover artwork by allanswart/Gettyimages; Nadezhda Kharitonova/Gettyimages;
LarisaBozhikova/Gettyimages

ISBN tištěné verze 978-80-253-6955-5

ISBN e-knihy 978-80-253-6961-6 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-6962-3 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-6957-9 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Tátovi za to, že rozvíjí moji představivost
a věří, že dokážu cokoli.

A mámě, která mě miluje a za všech okolností mě podporuje.

0

Život po smrti

Takhle to nemělo být.

Takhle se *nic* nemělo stát. A jsme zase u toho – kdy se letos v mém životě dělo něco podle plánu? Od chvíle, kdy jsem přijela na Katmerskou akademii, se toho vymklo kontrole tolik. Tak proč by měl být dnešek výjimkou?

Natáhnu si punčocháče a uhladím sukni. Pak vklouznu do oblíbených černých bot a popadnu ze skříně černé školní sako.

Trochu se mi chvějí ruce – vlastně se třesu celá –, když se oblékám. Ale nejspíš je to normální. Chystám se na třetí pohřeb za posledních dvanáct měsíců. A není to o nic snazší než u těch předchozích. Nic není snazší.

Uběhlo pět dní, co jsem vyhrála Klání.

A pět od chvíle, kdy Cole zlomil naše pouto druhů a skoro nás s Jaxonem zničil.

Pět dní, co jsem málem skončila pod drnem... a pět, kdy Xavier skutečně zemřel.

Žaludek se mi zvedá a na vteřinu mám pocit, že se pozvracím.

Párkrát se zhluboka nadechnu – nádech nosem, výdech ústy – a potlačím nevolnost a narůstající paniku. Trvá to minutu nebo tři, ale nakonec oba pocity ustoupí natolik, abych neměla na hrudi plně naložený kamion.

Je to malé vítězství, ale беру ho.

Naposledy zopakuju tohle cvičení, zapnu si mosazné knoflíky u saka a podívám se do zrcadla, abych se ujistila, že vypadám dobře. Vypadám... dalo by se snad říct „reprezentativně“.

Hnědé oči mám zakalené, pleť povadlou. A moje směšně kudrnaté vlasy vzpurně odmítají zůstat v drdolu. Jasně, že zármutek nikdy nevypadá dobře.

Aspoň že modřiny z turnaje v žárobalu začaly blednout a z původní brutálně fialovočerné se změnilly na žlutozelenou a narůžovělou, která se objevuje těsně předtím, než zmizí. A taky pomáhá, že Cole konečně dostal od strýčka červenou kartu a byl vyloučen. Trochu si přeju, aby v té texaské škole pro nadpřirozené delikventy, kam ho poslali, potkal ještě většího rváče... aby taky jednou viděl, jaké to je.

Dveře do koupelny se otevřou a vyjde moje sestřenice Macy v županu a s ručníkem na hlavě. Chystám se ji popohnat – máme jen dvacet minut, než v auditoriu uctíme Xavierovu památku –, ale nejde to. Protože vypadá, že je pro ni každý nádech utrpení.

Moc dobře vím, co prožívá.

Takže čekám, až něco řekne, ale ona místo toho mlčky zamíří k posteli a připraveným šatům. Trápí mě ji takhle vidět. Její rány nebolí o nic méně než moje, i když jsou jen uvnitř.

Od prvního dne na Katmeru byla Macy plná energie. Světlo k Jaxonově temnotě, nadšení k Hudsonově sarkasmu, radost k mému smutku. Ale teď... jako by z jejího života zmizel všechen třpyt. A z mého taky.

„Potřebuješ pomoc?“ zeptám se nakonec, když dál zírám na uniformu, jako by ji nikdy předtím neviděla.

Zadívá se na mě strašidelně prázdnýma modrýma očima. „Nevím, proč se chovám tak...“ Hlas se jí vytratí a ve snaze zahnat nezvyklý chraplavý tón – a smutek, který ho způsobuje – si odkašle. „Sotva jsem ho znala –“

Tentokrát se jí hlas zlomí. Sevře ruku v pěst a do očí jí vyhrknou slzy.

„Počkej,“ zastavím ji a vyrazím ji obejmout. Moc dobře vím, jaké je trápit se kvůli něčemu, co nemůžete změnit. Že jste přežili, zatímco vaši milovaní ne. „Nesnižuj svoje city jen proto, že jsi ho neznala věčnost. Jde o to, *jak* někoho znáš, ne jak dlouho.“

Zachvěje se a zachvátí ji pláč, a tak ji sevřu pevněji a snažím se jí ulevit od bolesti a smutku. Snažím se pro ni udělat to samé, co ona udělala pro mě, když jsem přijela na Katmer.

Oplatí mi objetí, slzy jí stékají po tvářích. „Chybí mi,“ vydechne přiškrčeně. „Strašně moc mi chybí.“

„Já vím,“ hladím ji pomalými kruhy po zádech. „Já vím.“

Rozpláče se, až se jí chvějí ramena. Tře se a lapá po dechu, minuty trvají věčnost. Srdce se mi svírá – pro Macy, pro Xaviera, pro všechno, co nás přivedlo až sem – a mám co dělat, abych taky nebrečela. Ale teď je řada na Macy... a na mně, abych se o ni postarala.

Nakonec se odtáhne a otře si mokré tváře. Věnuje mi křehký úsměv, v očích jí ale zůstává smutek. „Musíme jít,“ zašeptá a setře si z obličeje poslední slzy. „Nechci přijít pozdě.“

„Dobře.“ Oplatím jí úsměv a odejdu do koupelny, aby se mohla v klidu obléknout.

Když se za pár minut vrátím, jen nevěřícně zalapám po dechu. Ne proto, že by Macy zase kouzlila se svým vzhledem – na to jsem zvyklá –, ale protože její růžové vlasy jsou černé jako nejtemnější noc.

„Nepřišlo mi to správné,“ zamumlá a prsty si pročísne několik pramenů. „Zářivě růžová není zrovna smuteční barva.“

Má pravdu, ale stejně v duchu oplakávám poslední zbytek blyštivé sestřeniče. V poslední době jsme toho všichni ztratili tolik a nejsem si jistá, kolik toho ještě sneseme.

„Vypadá to dobře,“ ujistím ji, protože je to pravda. Taky to není žádné překvapení – Macy by slušela i pleš nebo klidně ohnivě rudé háro, a tohle má daleko k obojímu. Vypadá ale ještě křehčí. Jako porcelánová panenka.

„Ale necítím se tak,“ odpoví. Přesto nasouká chodidla do stylových lodiček a do té nesčetné řady v uších přidá ještě pár náušnic. Pak na sebe naplácá další vrstvu korektoru, aby zakryla zarudlé a opuchlé oči.

Nakonec narovná ramena a zatne čelist. Podívá se na mě smutným, ale jasným pohledem. „Pojďme na to.“ Dokonce i její hlas zní tvrdě, a právě to odhodlání mě přiměje vykročit ke dveřím.

Popadnu mobil, abych ostatním napsala, že jsme na cestě. Jenže jakmile otevřu dveře, zjistím, že je to zbytečné. Stojí tam a čekají na nás. Flint, Eden, Mekhi, Luca. Jaxon... a Hudson. Někteří jsou potlučení víc než jiní, ale

všichni jsou na tom trochu hůř než obvykle – stejně jako Macy a já – a při pohledu na ně se mi rozbuší srdce.

Všechno je teď zmatené – panebože, všichni jsme jeden velký zmatek –, ale jedna věc se nezměnila. Těchhle sedm lidí mi kryje záda a já jim... a vždycky budu.

Ale Jaxonovy chladné a potemnělé oči mě přinutí si uvědomit, že zatímco tohle se nezměnilo, všechno ostatní ano.

A já nemám ponětí, co s tím.

1

Nehodící se škrtněte

O tři týdny později...

Prosím.“ Macy skočí na postel zakrytou duhovým přehozem a věnuje mi „šťenněcí pohled. Mám radost, že se od Xavierova pohřbu konečně trochu usmívá. Ještě to není stowattový úsměv, ale beru to. „Pro lásku boží, prosíííím, zbav ty kluky jejich utrpení.“

„To bude těžké,“ odpovím a odhodím batoh vedle stolu, než se taky svalím na postel. „Vzhledem k tomu, že za *tohle* nemůžu.“

„Tak to je největší lež, jakou jsi kdy pronesla,“ odfrkne si a zvedne hlavu jen natolik, abych viděla, jak protáčí oči. „Za to, jak se Jaxon s Hudsonem poslední tři týdny ve škole trápí, můžeš na sto padesát procent.“

„Podle mě k tomu mají spoustu důvodů a já můžu sotva za půlku,“ odpoví... a vzápětí těch slov lituju.

Ne proto, že bych lhala, ale protože musím sledovat, jak se z Macyiny tváře vytrácí i ta trocha barvy, kterou předtím měla. Poslední dobou nevypadá jako holka, která mě v listopadu vítala na Katmeru. Stejně dokážu uvěřit, že je to pořád ten samý člověk. Zářivě růžové vlasy jsou minulostí a sytá havraní černá se možná hodí k bledému obličejí, ale to je tak všechno. Teda ještě kromě smutku... tomu černá sluší.

Začnu se omlouvat, ale Macy se přetočí na bok a pokračuje. „Vím přesně, jak vypadá nešťastný upír, a ty máš na krku hned dva. Jen pro tvoji informaci, smrtící a nešťastný je fakt nebezpečná kombinace, jestli sis nevšimla.“

„Jasně, že jsem si všimla.“ Protože přesně s touhle kombinací se potýkám už několik týdnů, každý můj nádech je jako bomba těsně před výbuchem, každý pohyb ruská ruleta se štěstím všech ostatních.

A protože si se mnou vesmír ještě nepřestal zahrávat... Macy se očividně pletla, když mi tenkrát tvrdila, že Hudson stihl odmaturovat, než ho Jaxon zabil. Byl blízko, ale přes cílovou čáru se nedostal. Místo řádného čtyřletého studia měl soukromé učitele a prý mu kvůli nim chyběly kredity. Sestřenice byla o pár let mladší, takže pokrčila rameny – co mohla vědět? Po jeho smrti o něm nikdo nemluvil. Nicméně to znamená, že kamkoli se vrátím, tam na něj narazím. Stejně jako na Jaxona. Oba patří do naší party, ale zároveň jsou trochu mimo. Oba mě pozorují zdánlivě prázdnými pohledy, ale pod nimi se skrývá spousta emocí. Čekají, až udělám nebo řeknu... *něco*.

„Pořád nechápu, jak jsem mohla skončit s Hudsonem,“ prohlásím. „Myslela jsem, že musíš mít o někoho zájem nebo být aspoň otevřená novému vztahu, aby se to vůbec stalo.“

Macy se zazubí. „Ale ty k němu přece *něco* cítíš.“

Zvednu oči v sloup. „Vděk. Cítím vděk. A jsem si jistá, že to je dost přišer-ný důvod k tomu, dát se s někým dohromady.“

„Takže...“ Macy pobaveně zajiskří v očích, „... jsi přemýšlela, že by ses s Hudsonem ‚dala dohromady‘, co?“

Mrštím po ní malý ozdobný polštář, ale snadno se mu vyhne a zasměje se. „Já vím jen to, že většina lidí ve škole by zabíjela, aby si našla aspoň *jednoho* druhu. A je doslova nepřípustné, že ty už jsi od svého příjezdu měla dva.“

Vím, že si mě Macy dobírá a pokouší se odlehčit situaci, ale nepomáhá to.

Hudson s námi často sedí u jídla nebo během společných hodin. A přestože se většina Řádu a Flint drží na pozoru, nějak se mu podařilo tím rošťáckým úsměvem a vanilkovým latté sestřenici okouzlit.

Vlastně je jednou z mála, kteří viní ze zániku našeho pouta Jaxona, a dala jasně najevo, že je v Hudsonově týmu. Nemůžu si pomoci, ale zajímalo by mě, jestli je na jeho straně proto, že ho vážně považuje za mého nejlepšího druhu – nebo proto, že to není Jaxon, který trval na tom, abychom se postavili Neporazitelnému netvorovi, což skončilo Xavierovou smrtí.

Každopádně má pravdu v jednom: nakonec se s tím zmatkem budu muset vypořádat.

Ale ještě chvíli se ho budu snažit ignorovat... aspoň dokud nevymyslím nějaký plán. Od Xavierova pohřbu jsem se většinu času snažila přijít na způsoby, jak to napravit – mezi Jaxonem a mnou, Jaxonem a Hudsonem a mezi Hudsonem a mnou –, ale nedaří se mi to. Země se mi pod nohama změnila v pohyblivý písek a kamenná křídla mi nepomáhají zdaleka tak, jak jsem čekala... Chci říct, že někdy musím taky přistát, a pokaždé se zabořím ještě hlouběji.

Macy nejspíš můj vnitřní neklid vycítí, protože se posadí na konec postele a její pobavení zmizí stejně rychle jako moje. „Vím, že je to teď těžké,“ připustí. „Jenom jsem si dělala z kluků legraci. Děláš, co můžeš.“

„A co když nevím, co dělám?“ Ta slova ze mě vyletí jako zátky ze šampaňského, Macy totiž právě zatřásla lahví. „Sotva jsem se začala vyrovnávat s tím, že jsem chrlíč, a teď se ještě musím vypořádat s místem v Kruhu Zkázy a Zoufalství a faktem, že mě hned po maturitě čeká korunovace.“

„V Kruhu Zkázy a Zoufalství?“ vyprskne Macy smíchy.

„Po níž mě nejspíš zavrou do věže nebo mi setnou hlavu nebo něco podobně osudového.“ Myslím to jako vtip, ale nedělám si legraci. Nemám v sobě ani špetku optimismu, pokud jde o členství ve vládnoucí radě nadpřirozených bytostí, kterou vedou Jaxonovi a Hudsonovi rodiče... nebo o cokoli jiného, co s tím souvisí. Včetně politiky, přežití a toho, že jsem se v tomhle naprosto novém světě ocitla spárovaná s Hudsonem místo se *skutečným* přítelem.

„Pořád Jaxona miluju. Nemůžu to změnit,“ zasténám. „Ale taky nemůžu vystát, když ubližuju Hudsonovi – nebo jejich pohledy na oběd.“

Celé je to nepochopitelná noční můra a všechno jen zhoršuje fakt, že od chvíle, kdy jsem málem umřela, nemůžu pořádně spát. Jak si mám odpočinout, když jen co zavřu oči, cítím, jak se mi Cyrusovy zuby zakusují do krku a celým tělem se mi šíří agónie polibku věčnosti? Nebo když si vybavím, jak mě Hudson zaživa pohřbívá do mělkého hrobu (ještě pořád nejsem připravená se zeptat, jak to věděl)? Nebo ještě hůř – a tohle je vlastně nejhorší – když vidím Jaxonův výraz, potom co mu Hudson oznámil, že jsem jeho družka?

Ty vzpomínky jsou tak zničující, že bych nejradši utekla a schovala se.

„Hej, všechno bude v pořádku,“ uklidňuje mě trochu nejistě Macy, ale v očích má opravdovou starost.

„V pořádku‘ je možná trochu nadsazené.“ Převalím se na záda a zírám do stropu, ale sotva to vnímám. Zase vidím jenom ty pohledy.

Jeden pár tmavých očí, druhý světlých.

Oba utrápené.

Oba čekající na něco, co jim neumím dát. Na odpověď, kterou netuším, kde hledat, ani jak vůbec začít.

Vím, co cítím. Miluju Jaxona.

A Hudsona. No, je to složitější. Jasně, zrychlí se mi tep, když je nablízku, ale objektivně vzato je prostě nadpozemsky krásný. Každého člověka se zdravým rozumem by přitahoval. A mezi námi je teď navíc pouto, které způsobuje, že cítím i věci, které ve skutečnosti neexistují. Aspoň ne takové, jaké bych je chtěla.

Po všem, co pro mě udělal, a po dlouhých týdnech v mé hlavě, kdy jsme si vybudovali vzájemný vztah, ho nechci zklamat a říct mu, že k němu necítím víc než přátelství.

Znovu zasténám. Jen se podívejte, s jakou lehkostí předpokládám, že Hudson se mnou chce být. Možná je taky našťavaný, že nás vesmír uvrhl do téhle trapné situace.

Macy si dlouze povzdechne a přisedne si vedle mě. „Promiň. Nechtěla jsem na tebe tlačit.“

„To mě nerozrušilo. To jen...“ Nevím, jak vyjádřit svůj vnitřní zmatek.

„Je toho moc?“ doplní a já přikývnu. Jo, je toho zatraceně hodně.

Nastane dlouhé a nepříjemné ticho. Čekám, že to Macy vzdá, vrátí se do své postele a na celý tenhle podělaný rozhovor zapomene, ale překvapí mě. Opře se o zeď a trpělivě mě sleduje, což není zrovna její normální chování.

A nejsem si jistá, jestli je to tichem, Macyním pohledem nebo potřebou jí vyklopit, co se ve mně celý den hromadilo, ale napětí se stupňuje, takže nakonec vyhrknu pravdu. Tu, kterou jsem se snažila přede všemi skrývat, a dokonce i sama před sebou. „Vážně si nemyslím, že jsem na tohle dost silná.“

Nevím, jak přesně čekám, že Macy zareaguje – ve zlomku vteřiny si představím všechno od soucitu až po radu *Vzmuž se, vojáku*, pronesenou tím tvrdým tónem, který nemá nic společného se mnou, jako spíš s jejím nepříznivým osudem.

Nakonec udělá jedinou věc, kterou vážně nečekám. Vlastně by mě ani ne- napadla. Vyprskne smíchy. „No nekecej, Sherlocku. Dělala bych si starosti, kdyby sis doopravdy myslela, že to všechno *zvládneš* sama.“

„Opravdu?“ zeptám se zmateně. A možná trochu uraženě – to si fakt myslí, že jsem tak neschopná? Fakt, že *já* to vím, ještě neznamená, že chci, aby to věděli ostatní. „Proč?“

„Protože nejsi sama a nemusíš všechno zvládnout na vlastní pěst. Od toho jsem tady. Vlastně my všichni – ale hlavně tvoji *kluci*.“

Přimhouřím nad tím množným číslem oči – a nad důrazem, který na něj kladla. „*Kluk*,“ opravím ji stejně rázně. „Mám jednoho kluka, ne dva.“ Zvednu ukazováček, aby to pochopila. „Mám jenom jednoho přítele.“

„Ach, jasně. Jednoho. No jistě.“ A střelí po mně šibalským úsměvem. „Tááákže, aby bylo jasno. Který z těch upírů to přesně je?“

2

Pouto v ruce mám

„Jsi protivná,“ dobírám si ji. „Nevadilo by ti, kdybychom se teď věnovali těm důležitým věcem? Třeba maturitě?“

Po ztrátě rodičů, přestupu na novou školu a čtyřměsíční absenci, kdy jsem se snažila co nejlíp napodobit ozdobnou okapovou rouru, jsem tak pozadu, že už to snad víc nejde. Přesto jsem v posledním ročníku, což znamená, že pokud nedokončím zadané projekty a neudělám závěrečné zkoušky, příští rok si ho zopakuju. A to je *nepříjemné*. Ať už si Macy přeje sebevíc, abych tu ještě rok zůstala. Chci říct, že když to proboha *po smrti* zvládne Hudson, tak já taky.

„Víš, že tohle je ten pravý důvod, proč strkám hlavu do písku, že jo?“ přiznám nakonec. „Protože nemám šanci tu neskutečnou hromadu věcí dohnat, když se ještě budu pokoušet vymyslet, co provést se Cyrusem, Kruhem nebo...“

„Tvým druhem?“ Macy se pousměje a zvedne ruce dřív, než stihnu protestovat. „Neodolala jsem, promiň. Ale máš pravdu, i když bych si přála opak. A vypadá to, že vážně chceš odmaturovat.“ Vstane a dojde pro notebook. „Takže jako tvoje samozvaná nejlepší kamarádka mám povinnost se o to postarat. Máš odevzdat prezentaci o dějinách magie na hodinu doktorky Veracruzové, že? Slyšela jsem, jak o tom čtvrtáci mluvili.“

„Jo,“ přikývnu. „Každý si musel vybrat téma, které jsme letos probírali, a odprezentovat desetistránkovou esej o nějakém aspektu, na který už nezbyl čas. Prý abychom všichni získali komplexnější znalosti dějin, ale myslím si, že nás chce jenom mučit.“

Macy vleze zpátky na postel a začne psát. „Napadá mě téma, které bys měla prozkoumat!“

„Fakt?“ Vzepřu se do sedu.

„Jo. Rozebírali jste pouto druhů, ne? Přesně proto jsem se chtěla na ten kurz přihlásit. A ty jsi chodící příklad něčeho, na co v hodinách nezbyl čas.“

Zavrtím hlavou. „Bohužel jsem tu přednášku prošvihla, ale Flint tvrdí, že můžeš mít za život víc než jednoho druha. Nejsem jediná.“

Macy přeruší psaní a povytáhne obočí. „To ne, ale tvoje pouto přerušilo něco jiného než smrt. To se o někom dalším říct nedá.“

„Nikomu jinému se to nestalo?“ rozbuší se mi srdce. „Vážně?“ Moc tomu nevěřím, ale zároveň je to dost hrozné, aby to byla pravda. Pokud to ještě nikdo nezažil, jak to máme napravit? Co budeme dělat? A proč, proč, *proč* se to stalo mně s Jaxonem?

„Nikomu,“ přisvědčí. „Pouto druhů je věčné, Grace. Nezlomitelné. Prostě to nejde. Zákon přírody nebo tak něco.“ Sklopí pohled ke klávesnici. „Jenže v tvém případě se to nějak povedlo.“

Jako bych to potřebovala připomínat.

Jako bych tam nebyla.

Jako bych necítila tu ohromnou sílu, která mě málem roztrhla a zničila... stejně jako Jaxona.

„Nikdy?“ Musela jsem se přeslechnout. Přece nemůžu být jediná.

„Nikdy,“ trvá Macy na svém a záměrně odsekává každou slabiku, zatímco mě pozoruje, jako by mi narostly tři hlavy. „Žádné tak nějak nikdy, Grace. Žádné skoro nikdy. *Nikdy* jako nikdy. *Nikdy v historii našeho druhu* nikdy. Pouto druhů se *nedá* zlomit, když jsou oba naživu.“ Zavrtí hlavou, aby to naposledy zdůraznila. „Fakt to nejde. Nikdy. Nik-“

„Jasně, fajn. Chápu to.“ Odevzdaně rozhodím rukama. „Pouto je věčné. Jenže to naše *je* pryč a ani jeden z nás není mrtvý, takže...“

„Jo,“ souhlasí zamračeně. „Skončili jsme v neprobádaném území. Není divu, že jsi tak zmatená.“

„Páni. Díky.“ Předstírám, že si vytahuju dýku ze srdce.

Macy se ušklíbne. „Víš, jak jsem to myslela.“

„Jo, vím. Ale jednu věc nechápu. Přemýšlím o tom pár dní, a proto jsem k celé té věci, že se to *nikdy nestane*, tak skeptická. Já –“

„Nikdy,“ přeruší mě a málem shodí notebook z klína. „Doslova *nikdy*.“

Zvednu ruku a přeruším ji, protože bych se ráda dostala k pointě. „Pokud je to pravda a pouto druhů se *nedá* zlomit, tak proč existovalo kouzlo, které to umožnilo? A jak ho mohla Krvana znát?“

3

Zachovejte klid a zahrajte si Wingo

Víš, co je dneska k večeři?“ zeptám se Macy cestou do jídelny. Chodba je „osvětlená dračími pochodněmi. Oběma nám za poslední tři hodiny z výzkumu pouta druhů pěkně vyhládlo, i když jsme neobjevily nikoho dalšího, jehož pouto by bylo zlomeno, ani zmínku o kouzlu, které by něco takového umožnilo. „Zapomněla jsem se podívat.“

„Stejně to bude hnusný.“ Znechuceně protáhne obličej. „Je špatná středa.“

„Špatná středa?“ Pravděpodobně bych měla vědět, o co jde, protože poslední tři týdny chodím do jídelny skoro denně, ale mám toho v hlavě moc. Většinou mám štěstí, že si vůbec vzpomenu na uniformu, natož co bude k jídlu... no, kromě vařových čtvrtků. Ty se mi nesmazatelně vryly do paměti.

Scházíme po schodech a Macy po mně strelí pohledem. „Rozhodně ti doporučuji mražený jogurt – a housku, *pokud* jsi dost odvážná.“

„Mražený jogurt? To myslíš vážně? To je to tak špatné? Čarodějky z kuchyně jsou skvělé.“ Co by asi tak mohly servírovat, aby vzbudily v sestřenici takový odpor? Mločí oko? Žabí nohu?

„Čarodějky *jsou* skvělé,“ souhlasí. „Ale jednu středu v měsíci si berou volno, aby mohly na Wingo. A to je právě dneska.“

„Na Wingo?“ zopakuju a moje mysl vyvolá představu čarodějnic s havraními křídly, jak krouží okolo hradní věže. Jak mi něco takového mohlo zase uniknout?

Macy vypadá šokovaně, že jsem o tom ještě neslyšela. „Je to čarodějnická verze binga. Nemůžu se dočkat, až budu dost stará, abych si mohla zahrát.“

„Dost stará?“ Lámala jsem si hlavu a snažila se přijít na to, jaké bingo by mohly čarodějky hrát, aby se do něho mohli zapojit jen dospělí.

„Ano!“ Macy se rozzáří. „Je to jako bingo, ale pokaždé když zavolají číslo na tvé kartičce, musíš vypít jakýkoliv lektvar, který zrovna naservírovaly. Můžeš tančit jako kuře, jiné ti převrátí oblečení naruby... Minulý měsíc dokonce připravily jeden, ze kterého člověk řval jako T-rex.“

Rozesměje se. „Řekněme, že tu výhru si naprosto zasloužíš. Čarodějky z kuchyně jsou jím posedlé, i když Marjorie vždycky vyhraje. Je to taková diva. Z čehož je pak problém, protože Serafina a Felicity ji obviní, že očarovala koule –“

„Čí koule přesně očarovala?“ zeptá se Flint, když se za námi objeví v celé své velikosti. Jako obvykle se široce usmívá a v očích mu rošťácky zájiskří. „Jsem si totiž jistý, že je to proti pravidlům.“

„Ani to nezkoušej,“ sjede ho Macy a zavrtí hlavou. „*Mluvila* jsem o Wingu a jak se čarodějky z kuchyně rozčilují nad –“

„O Wingu?“ Zastaví na posledním schodu a zatváří se vyděšeně. „Neříkej, že už je další středa?“

Macy si povzdechne. „Kéž by to šlo.“

„Víte co? Vlastně nemám hlad.“ Flint se začne obracet k odchodu. „Myslím, že –“

„Ach, ne. Z toho se jen tak nevykroutíš.“ Macy ho popadne za loket a stáhne ho ze schodů. „Když musíme trpět my, tak ty taky.“

Flint zabručí, ale Macy ho popohání dál. I když s ním očividně souhlasí.

Oba po zbytek cesty knourají, až nakonec vyšteknu: „Nemůže to být tak špatný. Sakra, přežila jsem školní jídelny, kde neměli mražený jogurt ani v dobrých dnech.“

„Je to tak špatný,“ odpoví Macy.

„Vlastně je to ještě horší,“ varuje mě Flint.

„Jak to může být ještě horší? Kdo vlastně vaří?“

Věnují mi identické zděšené pohledy a současně odpoví: „Upříí.“

4

Krvavá středa

„Upíři?“ Nebudu lhát, trochu se zarazím při představě toho, co Jaxon – a Hudson – jedí.

„Přesně,“ odfrkne si Flint znechuceně. „Nikdy nepochopím, proč se Foster rozhodl pověřit velením upíry, když mají čarodějky z kuchyně volno.“

„A koho jiného?“ ozve se za námi Mekhi. „Draky? Pečené marshmallow studenty sotva zasytí.“

„Aspoň je to opravdové jídlo,“ zavrčí Flint a s rozmachem otevře jedny ze dveří do jídelny. Pak mi gestem naznačí, abych šla první.

„Krvavá tlačěnka je jídlo,“ odsekne Mekhi. „Nebo mi to aspoň tvrdili.“

„Krvavá tlačěnka?“ Žaludek mi nervózně zakňučí. Nemám ani ponětí, o co jde, ale je to děsivé.

Flint nasadí samolibý úšklebek. „Jak ti dračí pečené marshmallow zní teď, Grace?“

„Jako večere, pokud k tomu přihodíš ještě pár třešňových taštiček.“ Rozhlédnu se po jídelně a zkontroluju, jestli je svačtinový stůl ještě venku. Není, což je při večeri typické.

„Přísahám, že to nebude tak špatný,“ ubezpečuje nás Mekhi a zastaví na konci fronty.

„Jak to, že jsem na Katmeru tak dlouho a nikdy jsem o středčním Wingu neslyšela?“ uvažuji nahlas a v hlavě si sestavuju seznam všech známých jídel, které obsahují krev – není jich zrovna moc. Zbytek mozkové kapacity je zaneprázdněný hledáním Jaxona... nebo Hudsona.

Nevím, jestli se bojím, nebo se mi uleví, když ani jednoho nenajdu.

„Protože jsi tu ještě nikdy nebyla tolik týdnů v kuse,“ odpoví Macy. „A myslím, že když se to konalo naposledy, Jaxon tě v knihovně nakrmil tacos.“

Trochu se mi zatočí hlava při pomýšlení, že to bylo teprve před měsícem. Od té doby se toho tolik změnilo, že mi to připadá jako celé roky. Možná dokonce desetiletí.

„Kéž bych teď v knihovně jedl tacos,“ zabručí Flint a rozdává tácy.

Macy ho s povzdechem přijme. „Jo, já taky.“

„Neposlouchej je,“ prohodí Mekhi. „Není to tak zlý.“

„Ty nejíš, takže nemáš právo vyjadřovat názor,“ odsekne Flint.

Mekhiho to rozesměje. „To je pravda. Jdu se napít a pak najdu volný stůl.“ Mrkne na Macy a zamíří k velkým oranžovým chladičím boxům u zadní stěny jídelny.

Fronta je kratší než obvykle – proč asi – a pohybuje se rychle, takže trvá jen pár minut, než se ocitneme před elegantními výdejními pulty. Obvykle přetékají jídlem, ale dneska je výběr velmi omezený. A nic mě zrovna neláká.

Dokonce chybí i salátový bar. Místo něj stojí obrovský kotel polévky, ve kterém plave zelenina a obrovská hromada tmavohnědých hrudek. „Co to je?“ zašeptám Macy, zatímco kolem nás projde pár dospělých upírů – včetně Marise, která mi s úsměvem zamává.

Mávnou zpátky, ale pokračuju dál ve frontě a Macy zašeptá: „Sražená krev.“

Míjíme jelita, na která se nemusím ptát – viděla jsem dost britských pořadů o vaření, abych věděla, co do nich dávají. Spousta lidí je má ráda, ale já nevím... kvůli upírům mi to připadá fakt divné. Jak můžeme s jistotou vědět, že použili zvířecí, a ne lidskou krev, když přinejmenším někteří ze zdejších upírů jsou dost staromódní? Z té představy se mi zvedá žaludek. Ale najednou se objeví obrovská hromada palačinek a nikdy v životě se mi tak neulevilo, že budu mít snídani k večeři. Aspoň do chvíle, než popojdu blíž a uvědomím si, že to nejsou obyčejné palačinky. Tyhle jsou tmavě rudé.

„Neříkej, že do nich dali krev,“ vydechnu.

„Rozhodně do nich dali krev,“ odpoví Macy.

„Je to švédský recept,“ vysvětluje Flint. „Blodplättar. Vlastně jsou celkem dobré.“ Natáhne se a pár si jich naloží na talíř.

Upíři pozorně sledují frontu, a tak si jednu vezmu. S večerí se očividně hodně nadřeli a nechtěla bych se jich nijak dotknout. Kromě toho chladicí box s mraženým jogurtem je cestou ke stolům...

Poliju si palačinku sirupem a naplním misku směsí vanilkového a čokoládového jogurtu a všech možných posypů. Pak projdu za Flintem a Macy přeplněnou jídelnou ke stolu, kde už čeká Mekhi. Vzápětí dorazí Eden a Gwen. Neubráním se úsměvu, když si přečtu nápis na přední straně Edeniny mikiny: *Za bordu.*

Všimne si toho a mrkne na mě. A vzápětí ukradne třešničku z Macyina mraženého jogurtu.

Macy se zasměje. „Věděla jsem to.“ Vytáhne odněkud další. „Proto mám dvě.“

Jenže Eden je rychlá jako blesk a ukořistí ji taky. „Už bys měla vědět, že drakovi nikdy nemáš svěřovat svůj poklad.“

„Hej!“ Macy se naštve, zatímco se všichni smějeme. Ale jakmile se usadíme, naberu půl tuctu třešní ze svojí misky. Jestli mě pobyt na Katmeru něco naučil, pak že je důležité být připravený na všechno.

„Jsi. Ta. Nejlepší. Sestřenice. Jakou. Mám.“ Macy se celá rozzáří a já si uvědomím, že je to první opravdový úsměv od Xavierovy smrti. Najednou se mi o trochu líp dýchá a napadne mě, že i když je štěstí ještě daleko, možná si začíná nacházet cestu zpátky k tomu, jak být aspoň v pohodě.

A zatímco se cpu mraženým jogurtem, kolem proudí konverzace o maturingních projektech, závěrečných zkouškách a občas zazní drb o někom, koho neznám. Snažím se dávat pozor, ale neustále se rozhlížím po Jaxonovi a Hudsonovi. Víím, že je to směšné. Ještě před půlhodinou jsem si říkala, že *nemám čas se o ně starat*, a teď je nedokážu přestat hledat.

Jenomže si nemůžu pomoci. Sice se dneska většina věcí vymyká kontrole, ale prostě nedokážu svoje pocity jen tak vypnout a zapnout. Miluju Jaxona. Kamarádím s Hudsonem. Mám o ně strach a potřebuju vědět, že jsou v pořádku. Zvlášť když jsem ještě neměla možnost si s nimi promluvit o všem, co se děje.

Spořádám sotva půlku jogurtu, když se v jídelně rozhostí ticho. A přesně v tu chvíli mě zamrazí. Všichni zírají někam za mě, ale už víím – než se vůbec otočím –, koho tam najdu.

5

Vyčpělý přítel

Macy se ohlédně, aby zjistila, co je to za povyk. Pak mě nabere loktem do žeber a zasyčí Jaxonovo jméno.

Přikývnu, ale zůstanu sedět. Zadržím dech, protože narůstající mrazení v zádech mě varuje, že se blíží... a soustředí se jenom na mě.

Macy vypískne, a tím mi prozradí všechno, co potřebuju vědět o jeho náladě. V posledních týdnech se v Jaxonově přítomnosti dost uvolnila – přesně to s vámi přátelství udělá –, ale ani na vteřinu nezapomněla, jak je nebezpečný. Stejně jako všichni ostatní. Odráží se to v jejich výrazech. Vypadají strnule, jako by jenom čekali, až Jaxon udeří... a zatraceně se chtěli ujistit, že nejde po nich.

Dokonce i Flint si poposedne na židli. Palačinky na talíři i rozhovor s Eden o závěrečné zkoušce z fyziky jsou rázem zapomenuté a jen mi hledí přes rameno. V jeho pohledu se zračí ostražitost i lehkomyšlnost, a je to právě starost o Flinta – o jeho city a to, co by mohl provést –, co mě přiměje se otočit dřív, než půjde všechno do kytek.

Vůbec mě nepřekvapí, že tam najdu Jaxona. Ale zarazí mě, jak je ve skutečnosti blízko. Ještě před pár týdny by se v žádném případě nedokázal přiblížit ani na pár metrů, aniž by mě brnělo celé tělo. Teď mi jenom běhá mráz po zádech a není to zrovna dobrý pocit.

Včera po večeři mě pozval k sobě do věže, abychom se učili, ale musela jsem odmítnout, protože už ho předběhl Hudson. Frustrovaně si vzpomenu na následný zmatek, protože ani jeden z bratrů Vegových se k tomu nedokázal postavit dospěle a přistoupit na to, že se budeme učit všichni společně.

Takže jsem skončila sama v našem pokoji. A nenaučila jsem se ani čárku, protože jsem byla neskutečně vytočená.

A dneska jsem Jaxonovi dvakrát napsala, aniž by mě vůbec vzal na vědomí. Chápu, že se mu nelíbí moje přátelství s Hudsonem, ale musí přece vědět, že to je všechno. Jenom přátelství. Podle všeho nemám na výběr, kdo se stane mým druhem, ale tisíce způsoby jsem dala najevo, že miluju jenom Jaxona.

Proto mě pěkně štve, že se celý den chová jako psí čumák.

A nejspíš se tak i cítí, protože tmavé oči má chladné jako půlnoc.

Chladné jako leden v Denali.

Chladné, jako když jsme se poprvé setkali. Vlastně ne. Jsou ještě chladnější.

Připadá mi to jako věčnost, než někdo z nás promluví. Což se nestane. Místo toho se rozhostí ticho, křehké jako led – dokud Luca konečně nesebere odvalu a nezeptá se: „Nevadí, když si přisedneme?“

Teprve v tu chvíli mi dojde, že dorazil celý Řád. Už jsem si zvykla jíst několikrát týdně s Jaxonem a Mekhim, ale málokdy se k nám připojil i zbytek jeho přátel. Teď jsou tady – Luca, Byron, Rafael, Liam – všichni seřazení za Jaxonem, jako by očekávali útok.

„Jasně.“ Mávnou k prázdným židlím, jenže Luca se neptal mě. Zírá na Flinta. A ten mu pohled s ruměncem ve tvářích oplácí.

No teda, tohle jsem rozhodně nečekala. Ale jsem rozhodně pro.

Mrknu na Eden, která to sleduje stejně pozorně, a její úsměv mě přiměje uvažovat, jestli jsem se možná nespletla v tom, do koho je Flint zamilovaný. Tenkrát na hřišti jsem si myslela, že do Jaxona, ale možná měl celou dobu v srdci Lucu? Nebo to byl možná ten nový kluk, o kterém mi Flint vyprávěl? Od toho rozhovoru před turnajem v žárobale se o svém milostném životě nezmínil a nechtěla jsem se ho vyptávat.

Ale ať šlo tenkrát o kohokoli, je zřejmé – aspoň pro tuhle chvíli –, že má zájem o Lucu. A ten je na tom nejspíš stejně.

Flint přikývne a Luca se posadí na vedlejší židli. A než se stihnu zamyslet nad tím, kam si sedne Jaxon, Macy se posune k Eden, a vytvoří tak vedle mě prázdné místo. Jaxon jí kývnutím poděkuje a bleskově si přitáhne židli od vedlejšího stolu.

Srdce mi poskočí, když se dotkneme stehny a Jaxon se pousměje. Koutkem oka po mně střelí pohledem, který bych poznala kdekoli. A pak to velmi, velmi rozvážně zopakuje.

Tentokrát se mi zatají dech, protože tohle je Jaxon. Můj Jaxon. A přestože se náš vztah od Klání změnil a přestože jsem tak zmatená, že sotva dokážu myslet, stejně ho chci. Stejně ho pořád miluju.

„Jaký jsi měla den?“ zeptá se tiše.

Zavrtím hlavou, když si vybavím svoje známky a nejistotu, jestli vůbec odmaturuju. „Tak špatný, že o tom nechci mluvit.“

Nezmíním, že absence jeho odpovědí to jen zhoršila. Z Jaxonova pohledu je jasné, že si to uvědomuje. A že se mu tenhle průšvih nelíbí o nic víc než mně.

„A –“ Hlas se mi zlomí a musím si odkašlat, než to zkusím znova. „A co ty? Jak ses měl?“

Ušklíbne se a prohrábne si hedvábné černé vlasy, čímž odhalí zubatou jizvu na levé tváři. Tu, kterou mu udělala upíří královna Delilah – jeho matka – za to, že zavraždil jejího prvorozeného syna. Který se nedávno vrátil. A stal se mým novým druhem, i když pořád miluju toho starého. Toho, jehož pouto se nemělo dát zlomit.

Jenom z toho pomyšlení mě rozbolí srdce.

Povídejte mi o brazilských telenovelách. Tohle bych nevymyslela, ani kdybych se snažila.

„Skoro stejně,“ odpoví.

„Jo, to mi došlo.“

Dál už to neřešíme. Okolní konverzace proudí, ale mě nenapadá nic, čím bych mohla přispět, abych prolomila tu jeho zamlklost. Je to zvláštní pocit takhle trapně mlčet, když jsme si dřív dokázali povídat téměř o čemkoli. Vlastně o všem.

Strašně mi to vadí, zvlášť když se ostatní baví s naprostou lehkostí. Eden a Mekhi se hlasitě smějí, stejně jako Macy a Rafael. Byron s Liamem o něčem zuřivě diskutují a Flint s Lucou... no, tak ti rozhodně flirtují, zatímco my s Jaxonem se na sebe sotva podíváme.

Naberu si další sousto mraženého jogurtu a pak mi dojde, že jsem naprosto ztratila chuť k jídlu. Odložím lžičku zpátky do misky a vykašlu se na to. Pokud je to tak divné, že nemůžu jíst, tak můžu jít rovnou do knihovny.

Jaxon to nejspíš vycítí, protože mě pohladí po ruce. Ten pocit je tak známý a příjemný, že ji automaticky otočím a propletu si s ním prsty. I když jsem na něj pořád naštvaná.

Políbí je a položí si naše spojené ruce na stehno. Projede mnou zachvění. V takových chvílích, kdy se dotýkáme, si říkám, že možná ještě máme šanci. Možná není všechno tak v háji, jak se zdá. Možná ještě existuje naděje.

A podle jeho sevření vím, že to cítí stejně. A taky podle toho, že se nesnaží přerušit to náhle příjemné ticho, skoro jako by se taky bál, že tuhle chvíli zkazí. A tak jen sedíme a posloucháme ostatní. Aspoň na chvíli to funguje.

A pak se to stane – každý nerv v těle mi zpozorní.

Nemusím se otáčet, abych věděla, že Hudson právě vešel do jídelny. A Jaxonův smrtící stisk mi to jen potvrdí.

6

Příběh dvou Vegů

Ovteřinu později si ho všimnou ostatní. Všichni u stolu se zarazí, jako by zadržovali dech, a těkají očima všude možně – jenom ne k nám. Teda kromě Macy, která mává, jako by se snažila ve sněhové bouři zastavit letadlo. A to *předtím*, než se posune, aby mu udělala další místo, takže sedí Eden prakticky na klíně.

Hudson tiše poděkuje, přitáhne si židli a položí ták na stůl. Jsou na něm čtyři kousky tvarohového koláče a kelímek krve.

Macy se široce zazubí a jeden z nich popadne. „Ach, to jsi nemusel.“

„Zaslechl jsem, že se dneska hraje Wingo. Tak mě napadlo, že možná oceníte pár zbytků,“ prohodí k Macy, ale celou dobu ze mě nespouští oči. Až na vteřinu, kdy střelí pohledem k Jaxonovi a našim rukám pod stolem. Sice nevidí, jak se dotýkáme, ale stejně mám pocit, jako by mě přistihl při něčem špatném. Jaxon nejspíš vycítí můj náhlý neklid, protože ruku vytáhne a položí na stůl.

Hudson to nijak nekomentuje. Místo toho se otočí k sestřenici, jako by si ničeho nevšiml, a zeptá se: „Dáme si později šachy?“

Hrají spolu několikrát týdně. Myslím, že poprvé požádal o partii, aby odvedl její pozornost od Xaviera, a Macy to přijala, protože jí bylo líto, jak kolem něj všichni chodí obloukem. Ale v poslední době jsem ji opakovaně přistihla, jak si vyhledává na internetu šachové tahy, takže si začala jejich přátelství viditelně užívat.

„To si piš,“ odpoví s pusou plnou tvarohového koláče. „Jednou ti nakopu zadek.“

„Ale to si nejdřív budeš muset vzpomenout, jak se táhne jezdcem,“ zavtipkuje.

„Hele, je to pěkně složitý,“ zakňučí.

„Mnohem složitější než s dámou,“ přisadí si Eden a ukradne jí sousto koláče.

„To teda je!“ Macy se naštve. „Každá figurka se pohybuje jinak.“

„Já si s tebou zahraju, Macy,“ zavolá Mekhi z druhé strany stolu. „Hudson není jediný mistr u stolu.“

„Ne, ale jsem jediný, kdo má stůl,“ sdělí mu.

Eden si odfrkne. „Nejsem si jistá, jestli by ses tím měl chlubit, Ničiteli.“

„Jenom žárlíš, Bleskovko.“

„Máš pravdu,“ usměje se. „Taky bych chtěla umět vyhodit věci do vzduchu jen mávnutím ruky.“

Nadzvedne obočí. „Copak to neumíš?“

Zasměje se a protočí oči.

„Hej, Hudson. Přihraj mi taky jeden, chlape,“ zavolá Flint.

Hudson se obrátí k Macy, která jen pokrčí rameny, než mu přistrčí kousek tvarohového koláče.

Flint děkovně přikývne a nacpe si do pusy obrovské sousto. Luca se na něj krásně usměje a mávne rukou ke knize na Hudsonově tácu. „Co teď čteš?“ zeptá se.

Hudson ji zvedne. „*A Lesson Before Dying*.“ Lekce před smrtí.

„Trochu pozdě, ne?“ zeptá se Flint a po šokované pauze všichni vybuchnou smíchy. Hlavně Hudson.

Chtěla bych k tomu něco dodat – četla jsem tu knihu v prváku a líbila se mi –, ale přijde mi divné zapojit se do rozhovoru, kterého se očividně neúčastním. Protože Hudson si povídá se všemi u stolu, kromě Jaxona a mě. Což není vůbec trapné, že?

A pokaždé, když Flint plácne něco vtipného, podívá se na mě, jako by se chtěl podělit o nějakou příhodu... ale pak provinile uhne očima. Jako by měl pocit, že už se to nesmí. Nenávídím to. Stejně jako nenávídím ten podivný pocit, který mezi námi stále narůstá. Hudson neudělal nic, kvůli čemu bych

se měla cítit provinile, že miluju jeho bratra – vlastně právě naopak. Ale naše pouto (a to, že jsem ho předtím měla s Jaxonem) nad námi visí jako Damoklův meč, který se chystá dopadnout.

A když k tomu přidáme, jak na něj Rafael a Liam neustále zírají, protože nedokážou zapomenout na minulost, plus Flintovy neustále se střídající nálad, pak se nemůžu zbavit dojmu, že by Hudson byl raději kdekoli jinde než na Katmeru. Ale každý den to znovu a znovu zkouší, protože chce, aby nám *přestalo* být trapně.

Na rozdíl ode mě, která nevydá ani hlásku, když je Jaxon poblíž.

Najednou je toho na mě moc. Ale nehodlám nikomu vysvětlovat, že se potřebuju učit.

Bůh ví, že mám práce dost, aby mě zaměstnala.

Jenže když se odstrčím od stolu, Jaxon taky vstane. „Můžu s tebou mluvit?“ požádá.

Málem se rozesměju. Chci se ho zeptat, co by mi asi tak mohl chtít, když posledních deset minut dělá všechno možné, jen aby se mnou mluvit *nemusel*.

Ale nakonec zůstanu zticha.

Místo toho přikývnu, vyhnu se Hudsonovi pohledem a na všechny se falešně usměju. Jaxon se s tím ani neobtěžuje a rovnou zamíří ke dveřím.

Následuju ho – jak jinak. Protože za ním půjdu kamkoli. A nemůžu popřít, že ve skrytu duše doufám, že je konečně připravený probrat, jak by to mohlo fungovat.

Na pointu nedošlo

Čekám, že zastavíme hned za dveřmi do jídelny a Jaxon mi konečně poví, co má na srdci. Ale měla jsem to tušit – nikdy nebyl na veřejné projevy čehokoli. Takže když vykročí chodbou, dojde mi, že míří do věže.

Jenže na poslední chvíli odbočí a vyrazí po schodech, které vedou ke studentským pokojům.

Můj knedlík v krku začíná připomínat pohádku o Otesánkovi, akorát místo *Snědl všechno, na co přišel* je to *Smutek, který spolkl dívku, chrlič a celou zkurvenou horu*. Vždycky chodíme do věže – povídat si, flákat se a muchlovat. A to, že míříme jinam, jasně prozrazuje, jak bude tenhle rozhovor probíhat.

Jakmile dorazíme k mému pokoji, vejdu dovnitř a předpokládám, že mě bude následovat. Jenže Jaxon postává před Macyiným korálkovým závěsem a poprvé po kdovíjak dlouhé době se mu ve ztrhané, ale přesto nádherné tváři zračí nejistota.

„Víš, že jsi tu vždycky vítaný,“ vymáčknu ze sebe a snažím se předstírat, že jsem se těmi slovy málem neudusila. Nebo vším ostatním. „Nic se nezměnilo.“

„Všechno se změnilo,“ odporuje.

„Jo,“ souhlasím nakonec, i když to chci z celého srdce popřít. „Nejspíš jo.“

Začnu ztěžka dýchat, jako by se mi na hrudi usadil obrovský kámen – který nemá nic společného s tím, že jsem chrlič, ale všechno se záchvatem paniky –, a radši se odvrátím, aby nebylo příliš nápadné, jak se pokouším popadnout dech.

Ale Jaxon mě zná líp než kdokoli jiný, a najednou stojí přede mnou. Pevně mě chytne a přikáže: „Dýchej se mnou, Grace.“

Nemůžu. Nemůžu se nadechnout. Nemůžu mluvit. Nemůžu dělat nic než tu stát s pocitem, jako bych se dusila.

Jako by zmizela podlaha a stěny se začaly přibližovat.

Jako by se tělo obrátilo proti mně a chtělo mě zničit stejně jako vnější svět, proti kterému se stále slábnoucím odhodláním bojuju.

„Nádech –“ Zhluboka se nadechne a na několik vteřin zadrží dech. „A výdech.“ Pomalu a rovnoměrně vydechne. Pořád jenom vytřeštěně zírá a Jaxon mi povzbudivě stiskne ruku. „No tak, Grace. Nádech –“ Znovu se nadechne.

Můj nádech není ani zdaleka tak hluboký, ani rovnoměrný – vlastně jsem si celkem jistá, že to zní, jako bych se dusila krvavou palačinkou –, ale hlavně, že dýchám. Do plic mi proudí kyslík.

„To je ono,“ povzbuzuje mě a tře mi paže od ramen až po zápěstí. Má to být uklidňující – a skutečně je –, ale taky je to zničující, protože to ve mně nevyvolává pocit, jaký by mělo. Necítím, jako by se mě dotýkal Jaxon, můj Jaxon. Aspoň ne tak, jak to bývalo.

Nejde to rychle ani snadno, ale nakonec se mi podaří dostat záchvat paniky pod kontrolu. Když je po všem a konečně se můžu nadechnout, opřu se čelem o jeho hrud'. Automaticky mě obejmě a netrvá dlouho, než ho sevřu kolem pasu.

Netuším, jak dlouho tam stojíme a navzájem se držíme, ale taky si dáváme sbohem. Bolí to víc, než bych si vůbec dokázala představit.

„Je mi to líto,“ zašeptá a konečně mě pustí. „Je mi to tak strašně líto, Grace.“

Bojuju s nutkáním přitáhnout si ho zpátky a držet, co nejdéle to půjde. „Není to tvoje vina,“ odpovím tiše.

„Nemluvím o záchvatu paniky, i když to mě taky mrzí.“ Prohrábne si vlasy a dnes večer poprvé mám možnost prohlédnout si zblízka celou jeho tvář. Vypadá strašně – ztraceně, utrápeně a zmučeně, stejně jako já. A možná ještě víc. „Je mi to všechno moc líto. Kdybych mohl vzít zpátky tu jedinou pošetilost, ten jediný okamžik naprostého sobectví a naivity, ve vteřině bych to udělal. Jenže to nejde a teď...“ Tentokrát se mu zachvěje hlas. „A teď jsme tady a já s tím nic nezmůžu.“

„Zvládneme to. Jen to bude chvíli trvat –“

„Není to tak snadné.“ Zavrtí hlavou a zuřivě zatíná čelist. „Možná to zvládneme, možná ne. Ale jen se na sebe podívej, Grace. Ublížíje ti to a máš z toho záchvaty paniky.“

Odmlčí se a ztěžka polkne. „*Já* ti ubližuju, a to je to poslední, co bych si přál.“

„Tak to nedělej.“ Teď je řada na mně, abych ho pevně sevřela. „Nedělej to. Prosím.“

„Už se stalo. To se ti snažím říct. Tohle, co teď cítíme... je fantomová bolest, jako když přijdeš o končetinu. Pořád to bolí, ale nic tam už není. A nikdy nebude... aspoň pokud budeme takhle pokračovat.“

„Nic víc pro tebe nejsme?“ zeptám se a bolest mě zasáhne jako kladivo. „Jen něco, na čem kdysi záleželo?“

„Jsi pro mě vším, Grace. Už od chvíle, kdy jsem tě poprvé potkal. Ale tohle nefunguje. Moc to bolí. Nás všechny.“

„Teď to bolí, ale nemusí to tak být napořád. Naše pouto je zlomené. Ale to znamená, že i to s Hudsonem může zaniknout...“

„Ty si myslíš, že právě tohle chci?“ dožaduje se. „Prožil jsem dvě stě let a tohle je nejhorší bolest, jakou jsem zažil. Myslíš, že bych ti to znovu přál? Nebo Hudsonovi?“

Hlas mu ztěžkne, ale zavrtí hlavou. Pak si odkašle a zhluboka se nadechne a vydechne, než pokračuje. „Pokaždé, když nás vidí spolu... vím, že mu to ubližuje.“

Taky zavrtím hlavou. „Pleteš se, Jaxone. Říkala jsem ti to. Jsme jenom kamarádi a Hudsonovi to nevadí.“

„Nevidíš ho, když odcházíš,“ trvá na svém. „Jednou už jsem bratra zabil, protože jsem byl tak arogantní a dětinský a myslel si, že je to správná věc – ta jediná –, kterou musím udělat. Znovu už to nepodstoupím, ne takhle. Neublížím ani jemu, ani tobě.“

„A co ty?“ zeptám se. Zasáhne mě další vlna bolesti. „Co bude s tebou?“

„Na tom nezáleží –“

„*Záleží!*“ zaječím. „Mně na tom záleží.“

„Tohle je moje vina, Grace. Všechno. Já jsem ten kretén, co nabil zbraň a pak ji vyhodil do koše. To, že mě postřelili, je jenom a pouze moje chyba.“

„Takže to je všechno?“ zeptám se ho roztřeseně. „Rozejdeme se a já k tomu nemůžu nic říct?“

„Mohla jsi, Grace, a vybrala sis –“ Hlas se mu zlomí a zůstane mezi námi viset nevyslovený příznak.

„Jenže to není pravda!“ Pokusím se to vysvětlit, ale slova ze mě vycházejí jen v přerývaných vzlycích. „Nemiluju ho, Jaxone. Ne tak jako tebe.“

„Budeš,“ ujistí mě a vím, kolik sil ho to stojí. „Pouto druhů vznikne, jakmile se ti dva poprvé potkají. Ještě než se stihnou představit. Podívej, co se stalo nám. Magie to prostě ví. Jen musíš mít víru. Stejně, jako jsem ji měl mít já.“

Odvrátím pohled a sklopím zrak – dívám se kamkoli, zatímco mi puká srdce –, ale Jaxon to tak nenechá. Místo aby ustoupil, jak si zoufale přeju, položí mi prst pod bradu a zvedne hlavu, takže musím pohlédnout do jeho temných a zlomených očí.

„Promiň, že jsem se nedržel našeho vztahu ze všech sil,“ pronese tak ochraptěle, až málem nepoznávám jeho hlas. „Udělal bych cokoli, abych tě toho ušetřil. Udělal bych cokoli, abych měl zpátky svoji družku.“

Chci vyhrknout, že stojím přímo tady – že tu budu vždycky –, ale oba víme, že je to lež. Propast mezi námi se stále zvětšuje a děsím se toho, že jednoho dne nebude ani jeden z nás schopen najít způsob, jak ji přeskóčit.

Při tom pomyšlení mi vhrknou slzy do očí. Rychle zamrkám, protože nechci, aby mě viděl brečet. Jsem odhodlaná to nezhoršovat – ani pro jednoho z nás. Takže místo abych vzlykala, udělám to jediné, co mě napadne, abych to zase dala do pořádku... nebo abych tuhle situaci aspoň trochu zlepšila.

„Nikdy jsi mi neřekl pointu toho vtipu,“ zaseptám.

Nechápavě zvedne hlavu. Nebo možná nemůže uvěřit, že jsem právě teď vytáhla něco tak směšného. Ale náš vztah byl plný tolika dobrých i špatných emocí, že nechci, aby takhle skončil.

A tak se přinutím k úsměvu a pokračuju. „Co řekl pirát, když mu bylo osmdesát?“

„Aha, jasné.“ Jaxon se chabě zasměje, ale pořád je to smích, takže to považuju za výhru. Zvlášť když odpoví: „Řekl: ‚Jo, kámo. Uteklo mi pod rukama vosum uzlů. Teda křížků.“

Chvíli na něj s otevřenou pusou zírám a pak zavrtím hlavou. „Páni.“

„Nezdá se, že by to stálo za takové čekání, co?“

V tom prohlášení je tolik skrytého významu, ale právě teď mi dochází energie, takže se soustředím jen na vtip. „Tenhle je fakt špatný.“

„Já vím, že?“

Zvedne koutek, ale je to skutečný úsměv a přistihnu se, že ho chci ještě chvíli udržet. Možná proto vyhrknu: „Tak stráááááše špatný.“

Nadzvedne obočí a nebudu lhát, trochu se mi roztřesou kolena, přestože už na to nemají právo. „Myslíš, že zvládneš lepší?“

„Vím to. Proč je Popelka tak levá při sportu?“

Zavrtí hlavou. „Nevím. Proč?“

Začnu odpovídat: „Protože vždycky –“, ale Jaxon mě přeruší dřív, než stihnu dopovědět pointu a rozdrť mě ústy silou veškerého nahromaděného smutku, frustrace a potřeby, která mezi námi stále vře.

Zalapám po dechu a prsty mi cukají, jak se naposledy toužím dotknout jeho hedvábných vlasů. Jenže Jaxon už je dávno pryč a cvaknutí dveří je jediným znamením, že tu vůbec byl.

Aspoň do chvíle, než mi po tvářích začnou stékat slzy.

Duchové nepotřebují stěhováky, ani moje problémy

Týden po rozchodu s Jaxonem strávím vymýšlením všech možných výmluv, abych nemusela opustit pokoj. Teda kromě vyučování a jídla. Nechci riskovat, že na něj někde narazím, protože nedokážu snést tu oslepující bolest pokaždé, když ho zahlédnu na chodbě.

Řád poslední dobou do jídelny nechodil, což byl přesně Jaxonův způsob, jak mi dát prostor. Oceňuju to, i když to bolí.

A taky jsem se začala vyhýbat Hudsonovi, což je zbabělé, protože se jenom pokoušel být mým kamarádem. Jenže v duchu mi neustále zní Jaxonova poznámka o tom, jak se tváří, když odcházím.

Nevím, jestli je to pravda, ale rozhodně na to nejsem připravená. Lepší bude, když se někde zašiju, dokud nebudu schopná pomyslet na jednoho z bratrů Vegových, aniž bych se chtěla schoulit do klubíčka a brečet.

Pozitivní je, že dneska ráno ve sprše jsem poprvé po týdnu nevzlykala. Neznamená to, že jsem v pořádku, ale dává mi to sílu k něčemu, co jsem měla udělat už před několika dny – opustit bezpečí pokoje a odvážně se vydat do knihovny. Za pár dní mám odevzdat projekt z mechaniky létání a musím ho ještě dodělat.

Počkám s návštěvou až do desáté večer v naději, že budu mít regály jen pro sebe. O mém dramatu kolem bratrů Vegových ví celá škola, ale novinka ohledně rozchodu s Jaxonem ještě nepraskla.

Očividně si to nechal pro sebe a já taky.

Na vteřinu mě napadne, že se přeměním do chrličské podoby – dokonce sáhnu po platinovém vlákně. Ale poletování po aljašské divočině můj smutek

nijak nezmírní, zvlášť když proměna v kámen neznamená, že se v něj promění i moje srdce.

Převléknu se do tepláků a nejpohodlnějšího a nejvybledlejšího trička One Direction, pak seberu batoh z podlahy a vyrazím.

Jenže vesmír se mnou zjevně přestal vyjebávat pasivně a rozhodl se jít mi doslova po krku, protože jakmile vejdu do knihovny, spatřím u okna Hudsona s nosem zabořeným do knihy Helen Prejeanové *Mrtvý muž přichází*.

Je to hodně prvoplánové, ale Hudson byl vždycky trochu teatrální, pokud jde o výběr čtení. Napadne mě, že si s ním promluví, ale dneska večer se zrovna necítím na dohadování. Navíc vypadá, jako by měl na čele napsáno NERUŠIT, takže přijít za ním mi připadá... neslušné. Zvlášť když ani nezvedne hlavu.

Sedět tu někdo jiný, myslela bych, že mě neviděl. Ale Hudson je upír s těmi nejbystřejšími smysly na světě. Není možné, aby nezaregistroval moji přítomnost. Navíc nás spojuje pouto. Cítím, jak se mezi námi ta neviditelná struna, která nás hluboko v duši váže, napíná.

Znovu mě napadne, že ho zajdu pozdravit. Vždyť mi zachránil život, i když to znamenalo, že se kvůli tomu musel postavit svému tyranskému otci... a to nemluví o tom, že dostal až do maturity „želízka“ – což znamená, že musí nosit na zápěstí magický náramek, který mu znemožňuje používat jakoukoli ze svých schopností.

Ale vycouvám dřív, než udělám prvních pár kroků. Jasně, vídáme se ve škole a sedíme spolu u jednoho stolu v jídelně, ale vždycky je s námi někdo další. Nebyli jsme spolu sami od chvíle, kdy jsem ho před Kláním vysvobodila ze své hlavy. A podle toho, jaký mi dopřává prostor i ve společnosti přátel, nejspíš nestojí o mou společnost víc než já o jeho. Takže si vyberu místo na druhé straně knihovny. Vyhýbavost je moje druhé jméno...

Rozhodnu se ignorovat jak Hudsona, tak svoje pošramocené srdce, a zhrouť se na židli. Vytáhnu notebook a připojím se k wifi, abych se mohla přihlásit do jedné z databází, které jsou přístupné pouze v knihovně. Stačí necelých pět minut a pustím se do projektu o aerodynamice a mechanice létání – s důrazem na rozdíl mezi chrličskými a dračími křídly.

O chrličích neexistují téměř žádné záznamy – vzhledem k tomu, že Neporazitelný netvor je už po staletí spoutaný, a pokud je mi známo, za tisíc let se žádný další kromě mě nenarodil. Na druhou stranu mám aspoň testovací subjekt, což je fajn.

Netrvá dlouho, než najdu rytmus, a strávím téměř dvě hodiny ponořená do výzkumu a náhodného playlistu na Spotify. Pak ovšem zazní skladba Jamese Baye „Bad“, vytrhne mě ze čtení a vrátí přímo do osobního pekla.

Roztřesou se mi ruce, když mě jako blesk zasáhne text písně. Vypráví o vztahu, který je tak rozbitý, že už ho nikdo nedokáže spravit, a každé slovo mi spaluje duši.

Vytrhnu si sluchátka z uší, jako by se vznítily, a odstrčím se od stolu tak prudce, až málem převrátím židli. Chvilí mi trvá, než se srovnám, a pak si všimnu, že na mě Hudson zírá.

Setkáme se očima, a přestože ta zatracená sluchátka leží na konci stolu, pořád tu písničku slyším. Zajíknu se, znovu se mi roztřesou ruce a do očí vhrknou slzy.

Zoufale ťukám do displeje, abych ji zastavila, ale místo toho omylem přepnu výstupní zdroj, takže začne hrát nahlas a text se odráží od kamenných stěn jinak tichého prostoru.

Ztuhnu. Do háje, do háje, do háje.

Zničehonic mi Hudsonovy dlouhé prsty sevrou dlaň a všechno utichne... kromě té pitomé písničky. A mého ještě hloupějšího srdce.

Já a moje kalhotky

Hudson mlčí, když mi páčí mobil ze smrtícího sevření.

 Mlčí, když vypíná písničku a knihovnu znovu zaplní požehnané ticho.

 A *pořád* mlčí, když mi vrací mobil do třesoucích se rukou. Přitom se mě dotkne chladnými prsty a moje už tak pošramocené srdce začne bít rychleji.

 Jeho modré oči, jasné a odvážné – tak odvážné –, zůstávají po několik bolestivých úderů upřené do mých. Rty se mu nepatrně pohnou a vím, že se chystá něco říct. Určitě prolomí to ticho, které se mezi námi vznáší už několik dní.

 Ale mlčí. Místo toho se beze slova vrátí ke svému stolu. Už to nevydržím ani vteřinu – ticho mezi námi pulzuje jako bušící srdce, které zničehonic zapomnělo tlouct. „Hudson!“ Stejně jako píseň se můj příliš hlasitý výkřik rozlehne našťástí téměř prázdnou místností.

 S povytaženým obočím se otočí, ruce zastrčené hluboko v kapsách černých kalhot od Armaniho, a já se pousměju. Prostě si nemůžu pomoci. Jen Hudson Vega – s britsky dokonale učenými vlasy a ještě dokonalejším úsměvem – si na noční čtení v knihovně vezme společenské kalhoty a košili.

 Jediným ústupkem pozdní hodiny jsou rukávy pravděpodobně velmi drahé značkové košile, které má vyhrnuté až do půlky předloktí – a musím s nelihostí uznat, že mu to jen přidává na kráse. Protože je to Hudson, takže co jiného.

 Ve stejnou chvíli, kdy mi dojde, že na něj zírám, si taky uvědomím, že mi to oplácí, a ten jeho nekonečný pohled se mi zaryje až do morku kostí. Polknu a snažím se potlačit náhlou nervozitu. Ani nevím, proč jsem nervózní.

Tohle je Hudson, který týdný žil v mojí hlavě.

Hudson, který mi zachránil život a málem přitom zničil celý svět.

Hudson, který se navzdory všemu stal mým přítelem... a teď i druhem.

A to slovo „druh“ se teď vznášá mezi námi. A způsobuje nervozitu, přestože se usměju a řeknu: „Děkuju.“

Jeho pohled je najednou spíš posměšný, ale neřekne nic z toho, co se mu odráží v očích. Místo toho jen kývne hlavou, jako že nemám zač, a odejde.

A jako lusknutím prstů se ve mně začne vařit krev. To jako vážně? Jaxon se mnou nechce být, protože si myslí, že se Hudson trápí, a ten se mnou nedokáže ani mluvit, když mě očividně rozrušila zatracená písnička? Vím, že mají komplikovaný vztah – vím, že celá takhle věc je komplikovaná –, ale už mě nebaví představovat civilní ztráty. Kdo by nechal kamarádku, aby se mu týden vyhýbala, aniž by se snažil zjistit proč?

A stejně rychle se rozhodnu, že už toho mám dost. Odhodím telefon na stůl a rozběhnu se za ním. „To myslíš vážně?“ zavolám k jeho širokým ramenům, zatímco ho pronásleduju knihovnou. Jeho dlouhé kroky ujdou mnohem větší vzdálenost než moje krátké, ale podráždění mi dodává rychlost, takže ho doženu dřív, než se stihne posadit.

„Co?“ zeptá se tentokrát ostražitě.

„Nic mi neřekneš?“ Založím si vyzývavě ruce v bok a jen stěží ovládnu nutkání si dupnout. Vím, co dělám – hluboko ve skrytu duše to vím. Zlobím se na svět a celý vesmír, že nám tohle provedl. Že mi vzal Jaxona a následně i přátelství s Hudsonem. Od té doby, kdy Cole zlomil naše pouto s Jaxonem, se snažím překonat smutek, ale minulý týden mě Jaxon donutil přestat popírat realitu. Takže teď si naplno užívám druhou fázi. Hněv. A vůbec mě nemrzí, že ho neférově směřuju na Hudsona.

„Co chceš, abych řekl?“ Kvůli ostrému britskému přízvuku jsou slova i jeho pohled ještě chladnější.

Rozčileně rozhodím rukama. „Já nevím. Něco. Cokoli.“

Dlouze mě sleduje, až začnu mít pocit, že neodpoví. Ale pak zkříví rty v tom protivném úšklebku, který mě přivádí k šílenství od chvíle, kdy se poprvé objevil v mojí hlavě, a pronese: „Máš díru v tepláčkách.“

„Cože? Nemám –,“ odseknu. Jenže pak sklopím oči a zjistím, že nejenže na nich mám obrovskou díru, ale navíc je na hodně trapném místě a poskytuje dost slušný výhled na horní část stehna. A moje spodní prádlo. „To jsi právě udělal?“

Obočí mu vylétne nahoru. „Co?“

Mávnou rukou k teplákům. „Tu díru. Co jiného?“

„Jo, jo, udělal,“ odpoví smrtelně vážně. „Bezpochyby jsem použil svoji superschopnost udělat ti díru v rozkroku. Jak jsi to uhodla?“ Zvedne zápěstí s magickým náramkem a zamává mi jím před obličejem.

„Omlouvám se.“ Do tváří se mi nahrne krev. „Nechtěla jsem –“

„Jasně, že chtěla.“ Probodává mě pohledem. „Ale na druhou stranu aspoň vím, že máš na sobě moje oblíbené kalhotky.“

Zrudnu asi ještě tisíckrát víc, když mi dojde, na co naráží. Mám na sobě černé krajkové kalhotky, které se mu před dobou, která mi přijde jako rok, houpaly v prádelně na špičce boty. „Vážně se mi teď díváš na kalhotky?“

„Dívám se na tebe,“ odpoví. „A to, že vidím i *kalhotky*, je spíš tvoje chyba než moje.“

„Nemůžu tomu uvěřit.“ Rozpaky přebije podráždění. „Celé dny mě ignoruješ, a když mám konečně tvoji pozornost, mluvíš o tomhle?“

„Tak především jsi to ty, kdo ignoruje *mě*, ne? Zadruhé mi promiň, ale chtěla jsi snad mluvit o něčem jiném? Ach, počkej! Nech mě hádat.“ Předstírá, že si prohlíží nehty. „Jak se dneska má starý dobrý Jaxon?“

Komukoli jinému bych se omluvila, že se mu vyhýbám. Vtipkovala bych o katastrofě s kalhotkami a vysvětlovala, že se na něj nezlobím, že jsem jenom našťavaná. Ale s Hudsonem je to někdy strašně těžké, zvláště když mám pocit, že schválně tlačí na pilu. „Možná by ses ho měl zeptat. Teda jestli se dokáže přenést přes vlastní sebelítost.“

Celý ztuhne. „To si myslíš, že dělám? Lituju se?“ Z jeho slov odkapává uraženost – a bolest.

Je mi to fuk, protože se sama cítím uražená. „No, já nevím. Měli bychom si promluvit o tvém výběru čety?“ Pohlédnu na knihu, kterou nechal otevřenou na stole, když mi šel pomoci.

Na vteřinu – jen na okamžik – mu modré oči vzplanou. A pak ten žár stejně rychle zmizí. Místo něj se objeví starý známý unavený výraz, jako bych byla zkouškou jeho existence a nestála mu za odpověď. Myslím, že asi začnu ječet.

Vím, že je to Hudsonův obranný mechanismus a používá ho, aby si nepustil nikoho příliš k tělu, ale myslela jsem, že po Klání už jsme to všechno překonali.

„Chtěl jsem něco trochu lehčího.“

„O chlapovi ve vězení? Kterého odsoudili za jeho zločiny k smrti? Dostojevskij byl na tebe trochu moc?“

„Příliš veselý.“

Pobaveně si odfrknu, protože co jiného? Je to ta *nejhudsonovštější* reakce na možná nejdepresivnější knihu, jaká kdy byla napsaná. A vztek ze mě vyprchá. Svěším ramena.

Jenže on se nesměje. Vlastně ani nehne brvou. Ale v očích se mu zableskne, když se ohlédne přes rameno na stůl, u kterého jsem už dvě hodiny seděla. „Na čem jsi tak zuřivě pracovala?“

„Na projektu z mechaniky létání.“ Ušklíbnu se. „Potřebuju z něj dostat aspoň za dvě, a taky ze závěrečného testu, pokud chci mít nějakou šanci, že prolezu.“

„Pak bych tě měl nechat, aby ses k tomu vrátila,“ řekne s odmítavým příkynutím, které bolí víc, než bych si chtěla přiznat.

„Vážně se mnou nedokážeš mluvit ani deset minut?“ zeptám se a nenávidím ten plačtivý tón, ale nedokážu s ním nic udělat. Ne dneska, ne tady, a rozhodně ne v jeho přítomnosti.

Dlouhé vteřiny mlčí. A nedýchá. Ale nakonec si povzdechne. „Upřímně, Grace. O čem chceš mluvit? Očividně se mi z nějakého důvodu vyhýbáš,“ řekne tiše a já si poprvé všimnu jeho unaveného výrazu... stejně jako bolesti.

Ale není jediný, kdo je unavený, a rozhodně není jediný, kdo se trápí. Možná proto se naplno projeví můj vlastní sarkasmus, když odpovím: „No já nevím. Co třeba o tom, že jsme –“

„Co?“ přeruší mě a přiblíží se s náhlým dravčím záměrem, při kterém se mi poplašeně zježí všechny chloupky na těle. „Co přesně jsme, Grace?“

„Přátelé,“ zašeptám.

„Takhle se tomu dneska říká?“ Ušklíbne se. „Přátelé?“

„A –“ Pokusím se dát mu odpověď, kterou hledá, ale v ústech mám sucho jako na poušti.

„Ani to nedokážeš vyslovit, co?“

Olíznu si rty a polknu. A pak to ze sebe vypravím. Slovo, na které čeká a které mezi námi visí od chvíle, kdy jsem vešla do knihovny. I když za celou dobu vlastně nepřipustil moji existenci. „Druhové,“ zašeptám. „Jsme druhové.“

„Jo, to jsme,“ připustí. „A není to prostě epický průser?“

10

Nové pouto

Trhnu sebou.

„Nevím, co to je,“ odpovím Hudsonovi co nejupřímněji.

Přimhouří oči a podruhé dnes večer si připomenu, že není jenom kluk, co žil týdný v mojí hlavě a pak mi zachránil život. Je taky nebezpečný predátor. Ne, že bych se ho bála, ale... to nebezpečí se rozhodně vznáší ve vzduchu.

Zvlášť když zavrčí: „Nehraj si se mnou, Grace. Oba víme, že miluješ mého bratra.“

To je pravda. Miluju Jaxona, ale nechám si to pro sebe. Nevím proč – nejspíš ze stejného důvodu, proč zamlčím, že jsme se minulý týden rozešli. Stejně se to brzy dozví a nechci vypadat jako ubožačka.

Normálně je mi jedno, co si lidi myslí. Jenže on není člověk. Je to Hudson a ve mně se všechno bouří při představě, že by mě litoval. Ať už máme jakýkoli vztah, je založený na osobní síle a respektu. Nesnesu pomýšlení, že bych podle něj potřebovala soucit.

Netuším, proč mi na tom tak záleží, a upřímně nemám sílu zkoumat vlastní psychiku, abych to zjistila. Uplynulý týden byl dost drsný i bez hlubokomyslných odhalení, děkuju pěkně.

Takže místo abych se bavila o tom, jak mi Jaxon dal kopačky – a všech kravinách, které to přineslo –, trhnu bradou k hromadě na Hudsonově stole. „Co jsi v posledních dnech dělal *ty*, kromě toho, že jsi přečetl všechny ‚lehké‘ a povznášející knihy, které se ti dostaly do rukou?“ Je to do očí bijící změna tématu a modlím se, aby na ni přistoupil.

Ušklíbne se. „Studoval jsem pouto druhů.“

Tak fajn, možná jsme měli zůstat u Jaxona. Můžete se totiž vsadit, že zatracený Hudson toho dvoutunového slona, kterému jste se právě vyhnuli, vypustí zpátky do místnosti – a neobtěžuje se mu uhnout z cesty.

Samozřejmě to udělal schválně, aby mě vyděsil. Znímám ho a vím, že podle něj vezmu nohy na ramena. Vidím to v jeho pohledu. Navíc taky vím, jak přemýšlí – nestrávila jsem s ním týdny, aby mi některé věci nedošly. Ale jeho pokus mě vyděsit jen zvýší moje odhodlání vydržet, ať už je to sebevíc nepříjemné. A rozhodně mě to utvrzuje v tom nedělat, co ode mě očekává.

Takže místo abych se vrátila na druhou stranu knihovny k projektu z mechaniky létání, posadím se ke stolu a zeptám se: „A co je s ním?“

A je to tady. V hlubinách jeho očí. Ano, překvapení. Ale taky respekt a úcta, které ke mně vždycky choval, i když jsme se na něčem neshodli.

„Snažil jsem se hlavně zjistit, jak funguje,“ odpoví a posadí se na židli co nejdál na opačné straně stolu.

Je to zajímavá volba, vzhledem k tomu, že je drsný upír a já „jen“ chrlič. Ale dává si na mě pozor. Je to zřejmě z nepatrně zkřivených rtů, postoje i z toho, jak se rozpačitě dívá všude kolem.

Ale taky nehodlá ustoupit. Nutí mě to přemýšlet, jestli k tomu má stejné důvody jako já.

„Myslela jsem, že to všichni vědí,“ poznamenám.

„Jo, no, tak očividně ne,“ odpoví a poklepe prsty o desku stolu. Je to první příznak nervozity, jaký jsem u něj kdy spatřila. „Známe základy, jako že vznikne při prvním fyzickém doteku, ale zřejmě je v tom mnohem víc, jinak bychom nebyli v téhle situaci.“

„Takhle to přece nemůže být vždycky, ne? Vždyť to naše nevzniklo s prvním dotekem.“

„Ale ano,“ pronese tiše. „Tys to jenom necítila.“

„A ty jo?“ zeptám se šokovaně. „Vážně?“

„Ano.“ A není v tom žádný sarkasmus – ani v jeho pohledu, když čeká, jak zareaguju.

„Jak? Kdy?“ V tu chvíli mě napadne hrozná myšlenka. „Byli jsme – byli jsme spojení během těch měsíců, které jsme spolu strávili?“ Měsíců, na které si stále zoufaleji toužím vzpomenout.

„Ne,“ zavrtí hlavou. „Pouto druhů je sice duchovní věc, ale nastupuje ve fyzické rovině, a v té době jsme neměli hmotnou podobu.“

Jasně. Společné uvěznění v něčí hlavě nestačí, aby se aktivovalo pouto. Tak dobře. „A kdy se to teda *stalo*?“

Pozorně mě sleduje a z toho pohledu mě začne svědit kůže a znovu mi vyschne v ústech.

„Na hřišti. Měla jsi trochu napilno s umíráním, ale já to cítil.“

Vytřeštím oči, když všechno konečně zapadne na své místo, včetně toho, jak Hudson proměnil otce v rozteklou hromadu bez kostí, než pouhou myšlenkou strhl celou arénu. Před pár týdny jsem zaslechla, jak se ho Macy u oběda ptá, proč to udělal. Prý aby se tam nikomu jinému nestalo nic podobného jako mně. A pořád věřím, že to částečně sehrálo roli, ale když teď vím, že tehdy už věděl, že jsem jeho družka a umírám mu v náručí... divím se, že ze školy vůbec něco zbylo.

„Omlouvám se, že jsi to musel zjistit takhle,“ řeknu, protože za nic z toho nemůže – stejně jako já. Stejně jako Jaxon, ať už si myslí cokoli. Prostě to tak je. A čím dřív to přijmeme, tím dřív budeme schopní přijít na to, co vlastně chceme. A co uděláme, abychom toho dosáhli. „Muselo to být hrozné.“

„Nebylo to ideální,“ přizná s úšklebkem.

„Jsi naštvaný?“ zeptám se sotva šepem.

Nejdřív mě napadne, že neodpoví – odmítá se na mě podívat a náhlé ticho je s každou vteřinou trapnější.

Normálně bych to přešla a zamaskovala nepříjemné pocity dalším tématem, které by nás rozptýlilo. Ale teď se přinutím ignorovat nepříjemné pocity a zatlačím na něj, aby mi odpověděl na otázku, která mě už dlouho trápí. A kterou jsem se vždycky bála položit.

„Co přesně se mezi námi stalo, když jsme byli uvěznění v kameni?“

Zlobiví kluci jsou nejlepší

Oči mu potemní a v indigových hlubinách se mihne něco bezejmenného. Něco znepokojeného. Něco bolestného. Něco... bezmocného. Je zvláštní takhle na Hudsona myslet. A ještě podivnější je uvědomit si, že za to nějakým způsobem můžu já.

Ale než se mi podaří pochopit jeho bolest, natož vymyslet, co na to říct, vyruší mě spolužák z nižšího ročníku. Nejsem si jistá, jestli je to prvák nebo druhák, ale rozhodně mu ještě nebylo šestnáct. A taky je to určitě vlkodlak.

Ale nedělá to z něj nutně špatného člověka. Cole a jeho nohsledi jsou kreteni, ale neznamená to, že jsou takoví všichni vlci – vezměte si Xaviera. Ale nejsem si jistá, jestli se mi to v případě tohoto kluka chce teď zjišťovat. Ne, když mi srdce buší jako hrom a cítím se příliš zranitelná.

Hudson se nejspíš cítí stejně – nebo přinejmenším vytuší moje obavy –, protože vmžiku vstane ze židle. Jeho soustředění je absolutní, neochvějné a na sto procent dravčí. Kluk vytřeští oči a na místě zastaví. A to ještě předtím, než Hudson zavrčí: „Teď půjdeš pryč.“

„Teď půjdu pryč,“ zopakuje vlk a málem se přerazí o vlastní nohy. Čekám, že se rozeběhne, ale vždycky zapomenu, jak silné jsou instinkty k přežití. Vlkodlak kolem nás projde a nespouští z Hudsona oči, dokud není u dveří z knihovny. A pak odvrátí pohled jen na tak dlouho, aby našel kliku.

Vrazí ramenem do dveří a utíká, jako by měl v patách smečku pekelných psů. Sleduju ho a přemýšlím, co asi viděl v Hudsonových očích, že ho to přimělo jednat tak rychle, aniž by se aspoň pokusil postavit na odpor.

Jenže když se Hudson znovu posadí, nic tam není. Žádná hrozba, hněv nebo příslib odplaty. A taky zmizelo i všechno ostatní, co jsem tam ještě před malou chvílí viděla. Vyprchalo to stejně rychle, jako to přišlo.

A na jejich místo nastoupila prázdnota, průhledná jako sklo a skoro stejně hluboká.

„Myslela jsem, že nemůžeš používat své schopnosti,“ prohodím.

Věnuje mi napůl pobavený a napůl uražený pohled. „Vzpomínáš si, že jsem *upír*, ne?“

„Cože? To znamená, že nemůžou spoutat tvoji moc? Nebo –“ Právě mě něco napadne. „Přesvědčil jsi strýčka Finna, aby věřil, že tvoji moc uzemnil?“

„A proč bych to měl dělat?“

„Proč bys *neměl*?“ odseknu. „Neznám moc lidí, kteří by se jen tak vzdali svých schopností, když mají způsob, jak si je udržet.“

„Jo. Jenže já nejsem jako většina lidí. A pokud sis nevšimla, žít s mými schopnostmi není zrovna snadné. Kdybych se jich mohl zbavit nadobro, hned bych to udělal.“

„Nevěřím ti.“ Pohoršení se mění v rozhořčení, zatímco na mě zírá. Jen pokrčím rameny. „Je mi to líto, ale vážně ti nevěřím. Máš příliš velkou moc na to, abys ji nechal jen tak plavat. Nezapomeň, že přesně vím, jak je nesmírná.“

Hudson nadzvedne obočí. „Napadlo tě někdy, že jsem ochotný se jí vzdát *proto*, že jí mám tolik?“

„Popravdě, ne. Nevypadáš jako ten typ.“

Ztuhne. „Jako jaký typ?“

„Však víš, obětavý a dobromyslný typ, který zachraňuje svět.“ Zakoulím očima a věnuju mu pohled *dostala jsem tě*. „Kromě toho, pokud by ses skutečně vzdal své přesvědčovací schopnosti, jak bys dokázal toho vlka tak rychle přimět k útěku?“

„Už jsem ti to vysvětloval.“ Samolibě se ušklíbne. „Jsem *upír*.“

„Nemám ponětí, co to znamená.“ Ale moje zvlhlé dlaně ukazují opak.

„To, že si to vlčí mladě docela dobře uvědomovalo, že bych mu mohl ve vteřině utrhnout ruce, ať už se svými schopnostmi, nebo bez nich.“

Tváří se u toho tak spokojeně, že se neubráním posměšnému odfrknutí. „Ty si vážně myslíš, že jsi velká a děsivá příšera, co?“

Jeho jedinou reakcí je, že pomalu mrkne, jako by nemohl uvěřit, že si z něj opravdu dělám legraci. Nebo hůř, že s ním *flirtuju*. Není ale v takovém šoku jako já, když si to uvědomím.

Jen bych si přála vědět, kde se to vzalo. A rozhodně bych lhala, kdybych tvrdila, že mi z toho zavrčení na malého vlka nepřeběhl mráz po zádech. A ne nutně ve špatném smyslu. Očividně mám svůj typ kluků.

Přesto to nic neznamená – kromě toho, že jak moje lidská, tak chrlíčská stránka rozpozná a ocení sílu. Nebo ne? Hudson je můj *kamarád*. Jaxona *miluju*, ať už jsme se rozešli, nebo ne. Jakoukoli chemii mezi mnou a Hudsonem způsobuje pouto a nic jiného.

Jenomže si zároveň uvědomuju, jak silné to bylo od samého počátku s Jaxonem – ještě než jsem ho poznala, natož abych se do něj zamilovala. Tak proč by to teď mělo být jiné?

Už jen ta myšlenka mě děsí.

Nemluvě o tom, že mi Hudson stále neodpověděl na otázku, kterou jsem mu položila, než se objevil vlk. Takže pořád tak trochu tápu ve tmě. Vůbec netuším, co se mezi námi stalo, natož co si myslí o *našem* poutu. Ne, že by takhle nejistota nebyla děsivá...

„Dost děsivá,“ připustí Hudson a já mám najednou pocit, že mi čte myšlenky. Aspoň do chvíle, než vycení kousek špičáku a mně dojde, že reaguje na předchozí komentář.

A protože mě znova zamrazí, pochopím, že mám nejspíš vážný problém. Pak se zeptá: „Co chceš vědět o těch čtyřech měsících?“

„Cokoli.“ Zhluboka se nadechnu v naději, že tak zklidním splašené srdce. „Cokoli, na co si vzpomeneš.“

„Já si vzpomínám na všechno, Grace.“

12

Věčná rozpolcenost neposkvrněné mysli

„Na všechno?“ vykoktám, trochu ohromená jeho přiznáním. Hudson se nakloní, a když zopakuje: „Na všechno,“ zní to zase spíš jako zavrčení.

Málem spolкну jazyk a mandle na jeden zátah.

Hluboko uvnitř ucítím, jak se můj chrlič pohne a ostražitě zvedne hlavu. Uklidním ho ujištěním, že jsem v pořádku, i když to v tuhle chvíli rozhodně není pravda.

„Pamatuju si, jaké to bylo, když jsem se probouzel s tvou neutuchající dobrou náladou a neochvějným optimismem,“ zachraptí. „Byl jsem přesvědčený, že tam umřeme, ale ty jsi stejně tak trvala na tom, že to přežijeme. Odmítala jsi to vidět jinak.“

„Vážně?“ Tenhle druh bezbřehé naděje je mi v současnosti cizí.

„No jo. Vždycky sis vymyslela místo, kam bys mě chtěla vzít, až se osvobodíme. S jistotou, že kdybych viděl všechny věci, které se dají na světě milovat, už bych nebyl tak zlý.“

„Jaké třeba?“ Zní to, jako bych ho spíš vyzývala k odpovědi, než že bych po ní toužila, a možná to tak je. Protože dokážu myslet jenom na to, jak těžké to pro něj muselo být, když jsme se konečně *dostali* zpátky. Nejdřív jsem totiž netušila, že ho mám v hlavě, a pak jsem se k němu chovala s veškerou podezíravostí, kterou jsem našla.

„Na Coronado, které tak ráda navštěvuješ, když jsi v San Diegu. Nasedneš na trajekt a celé odpoledne se touláš po uměleckých galeriích, než se zastavíš v malé kavárně na rohu na čaj a sušenky velikosti dlaně.“

Panebože. Už měsíce jsem si na to místo nevzpomněla a Hudson mi ho pár slovy připomněl tak jasně, že skoro cítím chuť čokolády na jazyku.

„Jaké sušenky si dávám?“ zeptám se, i když je víc než jasné, že mluvím pravdu.

„Jedna je s čokoládovými kousky,“ odpoví a nadzvedne koutky. Je to první opravdový úsměv, který u něj po dlouhé době vidím. Jeden z mála opravdových úsměvů, jaké mi kdy věnoval. Rozzáří mu tvář – a vlastně celou místnost, pokud mám být upřímná. Dokonce i mě... možná hlavně mě.

A protože je to nepříjemná myšlenka – a nepříjemný pocit –, zeptám se: „A co ta druhá?“ Nikdy jsem o tom nikomu neřekla, takže jsem v bezpečí.

Hudsonův úsměv se rozšíří. „Ovesná s rozinkami, kterou vlastně nemáš ráda. Ale jsou to nejoblíbenější sušenky slečny Velmy a nikdo si je nekupuje. Vždycky říkala, že je přestane péct, protože nejdou na odbyt, a tobě to bylo líto, tak sis je začala objednávat po každé, když jsi šla kolem, aby je péct musela.“

Zalapám po dechu. „Nikdy jsem nikomu o ovesných sušenkách slečny Velmy nevyprávěla.“

Střetneme se očima. „Mně jo.“

Celé měsíce jsem si na slečnu Velmu nevzpomněla. Když jsem žila v San Diegu, navštěvovala jsem ji aspoň jednou týdně, ale pak mi zemřeli rodiče a já se zhroutila. Už jsem se tam nevrátila. Dokonce jsem se nepřišla ani rozloučit, než jsem odjela na Aljašku.

Byly jsme přítelkyně, což zní hloupě, protože to byla jen majitelka kavárny, co mi prodávala sušenky, ale přesně tak to bylo. Někdy jsem jen vysedávala v kavárně a celé hodiny jsme si povídaly. Děkala mi babičku, kterou jsem nikdy neměla, a já byla náhrada za vnoučata, která žila na druhém konci země. A pak jsem jednoho dne prostě zmizela. Žaludek se mi sevře, když na to pomyslím – na Velmu a na to, kam jsem se poděla.

A protože smutku mám poslední dobou víc než dost, potlačím lítost a vyvídám: „Co ještě si pamatuješ?“

Na vteřinu mě napadne, že toho využije – nebo ještě hůř, začne mi vyprávět nějakou historku, kterou jsem mu vyprávěla o rodičích. To bych dneska určitě nezvládla. Ale jak je pro Hudsona typické, vidí víc, než by měl. Rozhodně víc, než bych chtěla.

A místo toho, aby se zmínil o něčem sentimentálním, milém nebo smutném, zakoukl očima a řekne: „Vzpomínám si, jak jsi každé ráno v sedm hodin vstala a nutila mě, abych se probudil a vylezl z postele. Trvala jsi na tom, abychom *něco* dělali, i když nebylo co dělat.“

Trochu se ušklíbnu mírnému rozhořčení v jeho slovech.

„A co jsme dělali? Myslím kromě vyprávění historek.“

Nastane dlouhá pauza, než odpoví. „Skákali jsme.“

Tak *tohle* jsem fakt nečekala. „Skákali?“ zopakuju. „To jako vážně?“

„Tisíce a tisíce a *tisíce* poskoků s rozpažením.“ Kdyby mohl vypadat ještě víc znuděně, nejspíš by upadl do kómatu.

„Ale jak je to vůbec možné? Vždyť jsme tam neměli fyzická těla, ne?“

„Při tvém výskoku se otřásla celá říše. Bylo to šíleně trapné, ale –“

„Panebože. Pověz mi, že jsem nebyla celou dobu chrlič?“ skočím mu do řeči.

„Tos teda byla. Snažil jsem se tě přesvědčit, aby sis vybrala nějaký klidnější koníček – například střelbu na hliněné holuby nebo stepování –, ale byla jsi neústupná. Chtěla jsi jenom skákat.“ Pokrčí rameny, než konečně vyprskne smíchy. „Ne, měla jsi svoje normální tělo, ale ty maratony poskoků...“ Mrkne na mě.

„Ale já nenávidím skákání.“

„Jo, já taky. Teď. Ale víš, co se říká o nenávisti, Grace?“ Znovu se předkloní a věnuje mi tak žhavý pohled, až se mi zkrouť prsty na nohou a narovnajíc vlasy. „Je to jen druhá strana –“

„Tomu nevěřím,“ přeruším ho dřív, než stihne dokončit to staré rčení, že nenávist je pouze jednou stranou mince, kde druhá je láska. Ne proto, že bych to ve skutečnosti považovala za blbost, ale právě proto, že tomu částečně věřím. A nejsem na to připravená.

Hudson mě neobviní, že kecám, za což jsem mu nesmírně vděčná. Ale taky to jen tak nepřejde. Místo toho nehnutě sedí – s rukou přehozenou přes opěradlo vedlejší židle a nohama nataženýma pod stolem – a pozoruje mě.

Měla bych odejít – a taky to chci –, ale v tom pohledu je něco, co mě drží přikovanou na místě. Žaludek mi udělá salto.

S každou další vteřinou je mi to čím dál nepříjemnější, až to nakonec nevydržím. Nedokážu se s tím vyrovnat. Odsunu se na židli a vyhrknu: „Musím jít –“

Hudson mi skočí do řeči. „Chceš vědět, co si ještě pamatuju?“

Ano. Chci se dozvědět všechno. Chci vědět, co jsem mu řekla, abych se ujistila, že toho nebylo příliš a nedala jsem mu moc mě zničit. Ale ještě víc chci vědět, co mi vyprávěl *on*.

Chci se dozvědět o tom malém klukovi, kterému vzali bratra. Chci se dozvědět o otci, který s ním zacházel jako se cvičeným tuleněm a používal ho jako zbraň. Chci se dozvědět o matce, která ty zrůdnosti přehlížela a která pak Jaxona s takovou lehkostí poznamenala za to, že Hudsona zabil.

„Ach, jak spleťtí sítě tkáme...“

„Vypadni mi z hlavy!“ přikážu a probodnu ho pohledem. „Jak můžeš –“

„Nepotřebuju schopnost číst myšlenky, abych věděl, na co myslíš, Grace. Máš to vepsané ve tváři.“

„Jasně. No, musím jít.“

„A to jsem se právě zahříval.“ Vstane a v hlase mu opět zazní ten posměšný tón. „Ale no tak, Grace. Nechceš vědět, co si myslím o tvých červených plesových šatech? Nebo o těch plavkách, které sis jednou vzala na Mission Beach?“

„O plavkách?“ vypísknu. Zrudnou mi tváře, když si uvědomím, o čem mluvím. O prťavých bikinách. Heather je koupila ve slevě v místním surfařském obchodě a pak mě donutila, abych si je vzala na sebe. Za normálních okolností bych to neudělala, ale obvinila mě, že jsem zbabělá a zaseknutá ve svojí komfortní zóně.

„Takže si vzpomínáš,“ prohodí. „Byly fialové s dlouhými provázky. A taky velmi“ – nakreslí ve vzduchu dva trojúhelníčky – „geometrické.“

Vím, že mě jenom škádlí, ale v očích se mu rozhoří víc než jen pobavení. Má v nich něco temného a tak trochu sexy.

Olíznu si zničehonic suché rty a zápasím se slovy. „Vážně jsem ti vyklopila úplně všechno, co?“

Nadzvedne obočí. „Jak bych na něco takového mohl znát odpověď?“

Dobrá připomínka, ale už jsem v tom až po uši, než abych si to uvědomila. „Pokud jsi viděl ty plavky, pak taky víš...“

MLčí a tentokrát mě nedoplní. Netuším, jestli je to laskavost, nebo jen další způsob, jak mě mučit. Protože žár v jeho očích je nezaměnitelný a najednou

mám pocit, že mi krev tuhne v žilách a vše zároveň. Nevím, co mám dělat, natož co říct – možná jsem na chvíli dokonce zapoměla dýchat –, ale pak zamrká a žár zmizí stejně snadno, jako se objevil.

Tak snadno, že mě to přinutí přemýšlet, jestli jsem si to jenom nepředstavovala.

Zvlášť když se ušklíbne a řekne: „Neboj, Grace. Jsem si jistý, že máš ještě spoustu tajemství.“

„No, tak tím si nejsem tak jistá.“ Přinutím se napodobit jeho úšklebek. „Což je na nic, vzhledem k tomu, že si nepamatuju, jestli jsem tě někdy viděla v něčem jiném než v těch tvých bezpečnostních hadrech od Armaniho.“ Mávnou rukou k jeho košili a kalhotám.

Sklopí pohled. „Co je špatného na tom, jak se oblékám?“

„Není na tom nic *špatného*,“ odpovím popravdě, protože nikdo – a tím myslím fakt nikdo – nevypadá v kalhotách od Armaniho tak sexy jako upír stojící na druhé straně stolu. Ne, že bych mu to někdy přiznala. Už tak má velké ego. Navíc by to přiznání znamenalo otočit stránku a já si pořád nejsem jistá, jestli se toho chci účastnit, ať už je můj druh, nebo ne.

Hudson nebezpečně přimhouří oči. „Jasně, možná to tvrdíš, ale tvůj výraz říká něco jiného.“

„Jo?“ Teď je řada na mně, abych povytáhla obočí a naklonila se blíž. „A co přesně můj výraz říká?“

Nejdřív mě napadne, že neodpoví. Ale pak vidím, jak se v něm něco po-hnulo. Jak se to rozpouští, dokud se ta obezřetnost, kterou nosil několik týdnů jako štít, nezmění v bezstarostnost, jakou od Hudsona nečekám.

„Říká mi, že nezáleží na tom, co se mezi námi během těch čtyř měsíců stalo. Říká, že vždycky budeš chtít Jaxona. Říká –“ Odmlčí se a nakloní, dokud nejsou naše tváře jen pár centimetrů od sebe. Srdce mi začne bušit jako splašené. „Že nebudeš mít klid, dokud nenajdeš způsob, jak naše pouto zlo-mit.“

Nespolečenská influencerka

Tak tohle chceš?“ zašeptám skrz hučení v uších. „Zlomit naše pouto?“
„Znovu se opře a zeptá se: „Budeš pak šťastná?“

Ta otázka ve mně vzbudí cosi, čemu stále nejsem připravená čelit, a tak se uchýlím k hněvu, který je vždycky snazší. „Jak bych mohla být šťastná, když je pro mě tolik věcí pořád záhadou? Jak bych mohla být šťastná, když ani nepředstíráš, že mi chceš říct pravdu?“

„*Vždycky* ti říkám pravdu,“ odsekne. „Jenže ty jsi obvykle moc tvrdohlavá, než abys tomu uvěřila.“

„*Já* jsem tvrdohlavá?“ zeptám se nevěřící. „Já? Ty mi nechceš dát přímou odpověď.“

„Už jsem ti dal spoustu odpovědí. Jenom se ti nelíbí.“

„Máš pravdu. Nelíbí se mi, protože mě štve, že mě obcházíš. Položila jsem ti jednoduchou otázku, a ty ani ne-“

„Na té otázce není nic jednoduchého, a kdybys nebyla tak zaneprázdněná strkáním hlavy do zasraného písku, moc dobře bys to věděla.“ V očích se mu zablýskne, a když vycení zuby, je to zatraceně děsivé. Ne proto, že bych se bála, že mi Hudson ublíží, ale protože si uvědomím, jak moc ho ve skutečnosti nejistota kolem pouta ovlivňuje.

Přidejte k tomu, že zase skoro trefil hřebíček na hlavičku, a pak vztek rychle vyprchá. Jasně, že mě jeho *neodpověď* žere, ale Hudson má taky bod. Což znamená, že pravda leží někde uprostřed.

A právě to mě donutí se zhluboka nadechnout a vydechnout.

Donutí mě to vzít ho za ruku a pevně ji sevřít.

Donutí mě to zašeptat: „Máš pravdu.“

Úlevou svěsí ramena a jeho vlastní vztek zmizí stejně rychle. Stiskne mě a proplete naše prsty, ale zůstává ostražitý. „Proč mi připadá, jako by ses mě pokoušela ukolébat falešným pocitem bezpečí?

Zničeně zvednu hlavu. „Nejspíš ze stejného důvodu, proč si pořád myslím, že se mě snažíš podrazit.“

„Z jakého důvodu?“

Nechci na tu otázku moc odpovídat a ve skrytu duše tohohle rozhovoru lituju. Ale začala jsem a obvinila Hudsona, že se mnou nejedná na rovinu. Takže se musím vzchopit a povědět mu pravdu, i když je to pěkně trapný.

„Bojím se,“ přiznám nakonec a tčkám očima všude možně, jenom abych se nemusela dívat na jeho nádhernou tvář.

„Bojíš se?“ zopakuje ohromeně. „Mě?“

„Ano! Tebe!“ Probodnu ho pohledem. „Samozřejmě, že tebe. A Jaxona. A celé téhle situace. Jak bych se mohla nebát? Je to zmatek, a ať už to dopadne jakkoli, někomu to ublíží.“

„Copak nevidíš, že právě tomu se snažím vyhnout, Grace?“ Zavrtí hlavou. „Nechci ti ublížit.“

„Tak to nedělej,“ řeknu. „Prostě buď upřímný, Hudson. A já budu upřímná k tobě.“

„Upřímnost nezaručuje, že se ti nic nestane,“ zašeptá.

A v tu chvíli mi to dojde. Konečně mi to docvakne. Hudson je stejně zmatený jako já.

A jako Jaxon.

Nevím, proč jsem si toho předtím nevšimla. Nejspíš proto, že pořád působí tak uhlazeně, sebejistě a ovládá se, jako by vždycky věděl, co se v dané situaci děje.

Na druhou stranu, něco takového ještě nikdy nezažil. A nikdo, s kým jsem o tom mluvila, o něčem podobném ani neslyšel. A můžu vás ujistit, že mě začíná pěkně štvat být pořád první, na kom se to testuje.

První člověk na Katmerské akademii.

První chrlič narozený po tisíci letech.

První bytost, která se po věčnosti uchází o místo v Kruhu.

První, komu se přetrhlo pouto... a kdo téměř okamžitě získal nového druhu.

Ve fantasy románech je nalezení partnera vždycky popsáno jako nádherná a úžasná věc. Jenže podle mě ti autoři zřejmě nikdy nebyli s nikým svázáni poutem. Protože jinak by věděli, že je to děsivý a zdrcující zmatek.

Věděli by, že prostě nemůžete mávnout kouzelnou hůlkou, aby vztah fungoval. A byl jednoduchý. Nebo dokonce takový, jaký chcete.

Na jednu stranu chci utéct a udělat přesně to, z čeho mě Hudson obvinil. Strčit hlavu do písku a počkat, dokud se to nepřezene nebo mi na tom prostě nepřestane záležet.

Jenže Hudson mě pozoruje a čeká na moji reakci. Navíc jsou s Jaxonem nesmrtelní – a já k tomu taky nemám zrovna daleko. Proto to jen tak nezmizí, dokud se s tím nevypořádám.

Takže místo abych v zoufalé snaze se ochránit utekla a schovala se, zvednu hlavu a povím Hudsonovi jedinou pravdu, kterou znám.

„Máš pravdu. Upřímnost nezabrání, aby se nám nic nestalo,“ souhlasím a vzpomenu si na poslední rozhovor s Jaxonem, který byl tak otevřený, upřímný a *zničující* jako ještě žádný jiný v mém životě. A oběma nám strašně ublížil. „Ale zaručí, že budeme oba na stejné vlně. A to je podle mě to jediné, v co můžeme doufat.“

Sleduju, jako ho to zasáhlo a jak to vstřebává jako rány do těla. A v tu chvíli je mi jasné, že mu musím povědět celou pravdu, bez ohledu na to, jak zranitelně a *zničeně* se kvůli ní cítím.

Proto se zhluboka nadechnu, pomalu napočítám do pěti a pak vyhrknu. „S Jaxonem jsme se rozešli.“

Jako mluvit do kamene

Hudson vytřeští oči a zbledne. „Vy jste se rozešli?“ zopakuje, jako by nevěřil vlastním uším.

Pozorně sleduju jeho výraz a snažím se zjistit, jak se cítí, ale převažuje údiv, a ten po chvíli taky zmizí.

Nepřekvapuje mě to. Vždycky jsem věděla, že Jaxon zatraceně dobře skrývá emoce – pokud pomineme ta zemětřesení –, ale Hudson hraje první ligu.

I tak znervózním, když mě pozoruje prázdným pohledem. A nejspíš kvůli tomu začnu koktat, jak se mu to pokouším vysvětlit. „Rozhodli jsme se, že si dáme pauzu, abychom... No, vlastně s tím přišel Jaxon, takže by se dalo říct, že se rozhodl on... ale mluvili jsme o tom a napadlo nás, že pauza by mohla...“

Čím víc blábolím, tím víc se Hudson tváří jako socha, dokud se nepřinutím zmlknout a pořádně se nadechnout. Začnu počítat pozpátku od deseti, a když mi naskočí mozek, začnu znovu. „Tvrdil, že to není správné... Všem to ubližovalo... a, no, nebylo to prostě...“ Odmlčím se, protože nevím, jak dál.

„Jako dřív?“ doplní. „Jo, falešné pouto tohle s lidmi provede.“

„Nejde jen o pouto. My –“

„Ale jde,“ přeruší mě. „A snažit se předstírat něco jiného je blbost. Takhle se chovají malé děti. Rozešli jste se kvůli mně. Přesně tomu jsem se chtěl vyhnout.“

„Proto sis dával záležet, abychom nikdy nebyli sami, ať už na obědě, nebo jinde?“

Pokrčí rameny. „A stejně jsme tady.“

„Rozešli jsme se, protože to mezi námi poslední dobou nefungovalo,“ odporuju. „Bez pouta se nic nezdá správné. Není to kvůli tobě. Může za to Cole a Krvanino příšerné kouzlo.“ Stisknu mu ruku. „Opravdu.“

Hudson mě chvíli pozoruje a mlčí. Pustí mě a zavrtí hlavou. Pak začne sbírat ze stolu propisky a zápisník.

„Co to děláš?“ zeptám se. „To vážně jen tak odejdeš? Zase?“

„Knihovna se zavírá,“ upozorní mě a pohodí bradou k někomu za mými zády. „Běž se sbalit. Doprovodím tě do pokoje.“

„To nemusíš.“ Ustoupím a žaludek se mi svírá zmatkem a bolestí. Myslela jsem, že upřímnost je správná cesta – právě jsme se na tom shodli –, jenže Hudson se chová, jako by chytil vyrážku, když se mnou bude mluvit.

„Vím, že *nemusím*, ale stejně tě doprovodím,“ zavrčí a vyrazí se mnou pro věci.

„Jsem naprosto schopná dojít do pokoje sama,“ přitvrdím.

„Grace.“ Zní to unaveně. Jako by pro něj všechno, co se týká mě a téhle situace, bylo příliš namáhavé. Vytočí mě to, ještě než vůbec pokračuje. „Můžeme tuhle hádku přeskočit, když uznám, že dokážeš všechno, co si usmyslíš? Ale stejně tě doprovodím.“

„Proč bych ti to měla dovolit, když se mnou evidentně nechceš mít nic společného?“

Následující povzdech je dost přehnaný a zároveň netrpělivý. „V tuhle chvíli chci dokončit náš rozhovor v soukromí, zatímco tě budu doprovázet nahoru.“ Britský přízvuk promění slova v ostré šípy, které přesně najdou cíl. „Je ti to dost jasné, nebo mám být ještě konkrétnější?“

Přestanu si balit věci a zvednu hlavu. Probodne mě pohledem a zamumlá něco nesrozumitelného. Ale stejně vím, že to bylo cosi o únavných chrličích. A chápu to. Uvědomuju si, že mám dneska emoce jako na houpačce, ale snažím se to dostat pod kontrolu. Takže se mnou nemusí mluvit jako s malým dítětem. Pokud teda nechce, abych se tak skutečně chovala.

Je to lákavá myšlenka. Nejspíš špatná, ale stejně jí neodolám.

Pomalů se narovná, založím si ruce na hrudi a zkamením.

Díky tomu, že jsem se konečně naučila ovládat svého chrliče, se teď můžu kdykoli proměnit v sochu, a přesto vnímat svět – což znamená, že si doslova

vychutnávám, jak Hudson vytřeští oči a ztratí řeč. A ta spadlá brada stojí za každou vteřinu, kdy mu nemůžu jednu vrazit, protože jsem uvězněná v kameni.

Pak mu konečně dojde, že by ji měl zavřít, ale tentokrát nechá záměrně špičky venku. Fakt si nejsem jistá, co s nimi hodlá dělat. Bude potřebovat dost šikovného zubaře, jestli se mě teď pokusí kousnout.

Opatrně k nám přistoupí knihovnice, jako by si nebyla jistá, jestli se do toho chce zapojit. Ne, že bych se jí divila. Není to první hádka studentů s mocí, kterou jsem viděla, a to jsem tu teprve pár měsíců. Nedokážu si představit, co všechno prožila Amka.

Hudson něco pronese, ale nerozumím tomu, protože ke mně slova doléhají zkreslená, jako by musela překonat pět metrů vody – možná víc. Něco mu odpovím, ale nejspíš se mu to nelíbí, protože vztek v jeho tváři se pomalu mění v něco, co až děsivě připomíná strach.

Pro Hudsona to není zrovna běžná emoce – naposledy jsem ji viděla, když mě kousl Cyrus. Začne na mě naléhavě mluvit a já si uvědomím, že je možná čas se vrátit zpátky. Chtěla jsem mu dát lekci povýšenosti, ne mu přidělovat starosti.

Zavřu oči a sáhnu po zlatém vlákně, které mi umožňuje vrátit se do lidské podoby, tak rychle, že prsty zavadím o jiné vlákno. Je smaragdově zelené a všimla jsem si ho už poprvé v prádelně. Tehdy mě něco v hloubi duše varovalo, že se ho nemám dotýkat. Ale nemám čas o téhle nehodě uvažovat, protože se soustředím na něco jiného. Na oslnivě modré vlákno, které jiskří do všech stran.

Nemusíte být geniální, aby vám došlo, že je to naše pouto. Cítím ho prakticky od chvíle, kdy mi Hudson oznámil, že jsem jeho družka – jasně, že jsem tenkrát to klubko zkontrolovala, když jsem se probrala ze šoku. Nedalo mi moc práce ho najít, protože bylo jediné, které v tu chvíli zářilo.

A taky naposledy. Kontrolovala jsem ho každý den, takže to vím určitě. Jenže teď z něj srší jiskry, až je prakticky duhové, a jediné, co mě napadá...

Zalapám po dechu a celé tělo mám v pohotovosti, protože v sobě ucítím Hudsona.

Není to jako dřív, když jsem ho měla v hlavě a mohli jsme si povídat. Teď mu nerozumím o nic víc než před chvílí, ale *cítím* ho. Teplého, silného a úplně bez sebe. Veškerá předchozí odtaziťnost je dávno pryč.

A právě to mě donutí popadnout zlaté vlákno a co nejrychleji se proměnit zpátky. Dát mu lekci za to, že se chová jako kretén, je jedna věc. Skutečně ho vyděsit je něco úplně jiného.

Jakmile je ze mě zase člověk, Hudson mě popadne a obejmě. Je to neuvěřitelně důvěrné a cítím, jak se mu ulevilo.

„Co se stalo?“ zeptá se a ustoupí. Přejíždí mi po pažích, jako by pořád nemohl uvěřit, že jsem zase z masa a kostí – jako by kontroloval, jestli nejsem zraněná. „Proč ses proměnila?“

„Protože ses choval jako blbec a už mě nebavilo tě poslouchat.“

Podruhé během pár minut mu spadne brada a Amka jen pobaveně zavrtí hlavou. Hudson je příliš zaneprázdněný, než aby jí věnoval jediný pohled, takže přidá ještě zdvihnutý palec. Zjevně nejsem jediná, kdo si myslí, že je kluky třeba usměrnit, když se chovají jako arogantní tupci.

Mám asi vteřinu, aby mi došlo, že na Jaxona bych něco takového nikdy nevytáhla, než Hudson zavrčí: „Proměnit se v kámen je to nejnedospělejší použití schopností, o jakém jsem kdy slyšel.“ Znovu vycení špičáky a já se nemůžu rozhodnout, jestli se mě snaží vyděsit, nebo je tak naštvaný, že to nedokáže ovládat.

Nakonec dojdou k závěru, že je to fuk. Tuhle hru můžou hrát dva. Dobalím si věci a pak se k němu nakloním, až se málem dotkneme špičkami nosů. „Ne, nejnedospělejší použití schopností by bylo, kdybych proměnila v kámen *tebe*.“

Pak ho poplácám po rameni – napůl hrozivě a napůl na uklidněnou – a projdu kolem. Cestou ke dveřím zamávám na Amku a nechám Hudsona, aby se buď dusil ve vlastní šťávě, nebo spolkl hrdost a vyrazil za mnou.

Lhala bych, kdybych tvrdila, že si nepřejí, aby si vybral tu druhou možnost.

Kdo má delší vlákno?

Odcházím přesvědčená, že se nechám unést hněvem, když mě v půlce chodby vedoucí ke schodišti chytí. A myslím to přesně tak, jak říkám.

Čekám to, a tak se snažím zaslechnout i sebemenší zvuk, ale Hudson se přesto přiblíží tak tiše a rychle, že mě vyleká, když mě popadne za ruku a trhne.

Je něžný, ale otočí mě tak rychle, že si toho sotva všimnu, dokud se neocitnu tváří v tvář napůl rozčilenému, napůl pobavenému upírovi.

Ale Hudson přesně ví, co dělá. Naruší můj osobní prostor a přinutí mě couvat, dokud se neocitnu přitisknutá zády ke kamenné zdi pokryté starobylým gobelínem.

Premýšlím, že se mu vytrhnu, a nejspíš to vycítí, protože zpevní stisk – pořád to nebolí, ale rozhodně cítím tlak jeho chladných prstů.

„Snad si nemyslíš, že jsi jediná, kdo dokáže nezodpovědně používat svoje schopnosti?“ zeptá se dost arogantně na to, aby mi zatrnulo v zubech... a zadrhl se mi dech.

Což je takové klišé. No tak.

Kluk se chová jako blbec. Holka se na něj vykašle. Kluk se začne mlátit do hrudi a holka podlehne jeho kouzlu?

Ne, díky. Bude to chtít mnohem víc než neandrtálské chování, abych se přizpůsobila – a nezáleží na tom, jak moc je ten kluk atraktivní a kreativní.

Proto pronesu tím nejznuděnějším tónem: „Myslela jsem, že nepotřebuješ používat svoje schopnosti. *Jsi* přece upír.“

„To bylo konstatování faktu, ne vyjádření úmyslu,“ odpoví a je tak blízko, že mi kolem ucha zavane jeho horký dech.

Po zádech mi přeběhne mráz, který nemá nic společného se strachem. Trochu se odtáhnou, jak se pokouším vytvořit mezi Hudsonovými ústy a mojí kůží nějaký prostor – ne proto, že bych je nechtěla mít tak blízko, ale protože se bojím, že by se mi to mohlo líbit.

„Sakra,“ vydechnu, když konečně dosáhnou uspokojivé vzdálenosti. „A já se tak těšila, že zase něco vyhodíš do vzduchu.“

Zvážní a z očí mu vyprchá ten rošťácký lesk. „A já se zase dost usilovně snažil, aby se to nestalo.“

Z jeho slov jako obvykle odkapává sarkasmus, ale znám Hudsona až příliš dobře, než abych nepoznala upřímnost, která se pod nimi skrývá.

Proklouzne ochranným štítem a přinutí mě odpovědět „Jo, to já taky,“ dřív, než si uvědomím, že jsem vůbec otevřela pusou.

Ramena mu poklesnou a na vteřinu se zatváří poraženě. „Tohle je tak strašný zmatek, Grace.“

„Ten nejstrašnější,“ souhlasím těsně předtím, než se skloní a dotkne se mě čelem.

Připadá mi to jako intimní gesto – jako intimní chvíle – a přemýšlím, že se odtáhnou. Jenže intimní nemusí nutně znamenat sexuální. Zažili jsme spoustu podobných situací – žil v mojí hlavě celé týdny. A tak si opakuju, že tohle je jenom další z nich. Kromě toho mám pocit, že potřebuju jeho útěchu přinejménším stejně jako Hudson tu moji.

A tak udělám to jediné, co je v dané chvíli možné a co mi připadá správné. Vytrhnu se mu a obejmu ho. Vesmír si z nás možná pořádně vystřelil, když nás spojil poutem, ale právě teď jsme jenom dva kamarádi, kteří sdílejí poklidnou chvíli v podělané situaci.

Nebo si to aspoň namlouvám.

Objetí trvá sotva minutu, ale stačí to, abych si zapamatovala pocit z jeho vysokého a štíhlého těla.

Stačí to, abych cítila jeho super rychlý tlukot srdce.

A víc než to stačí, abych...

„Cítila jsem tě,“ zašeptám, když konečně o krok ustoupí. „Když jsem se proměnila v kámen. Cítila jsem tě skrz pouto. Snažil ses ke mně dostat.“

A právě tak snadno se mu v očích zaleskne rozmrzelost a ještě další věc, kterou tak úplně nepoznávám. „Myslel jsem, že se ti něco stalo, že se ti podařilo znovu uvíznout v kameni. Nebo že tě někdo očaroval. Vyděsilo mě to.“ Pohledem mě varuje, abych to už nikdy nezkoušela.

„Jo. Jenže mně se fakt nelíbilo, co z tebe padalo. Nejsem dítě a nechci, abys tak se mnou jednal.“

Mám pocit, že zaslechnu, jak skutečně zaskřípe zuby, ale nakonec jen nakloní hlavu a pronese: „Máš pravdu. Omlouvám se.“

Překvapí mě to natolik, že vyhrknu: „Promiň, ale myslela jsem, že se bavím s Hudsonem Vegou.“

„Nech to plavat,“ zamumlá a vyrazí ke schodišti.

Jdu za ním a v duchu oceňuju, že vždycky zkrátí krok, abych nemusela běžet.

„Takže jsi využil pouto, aby ses ke mně dostal?“ dotírám, když vyjdeme zpoza rohu.

Zdá se, že je mu to nepříjemné. Možná bych měla mlčet, ale jak jinak mám zjistit, jak pouto funguje? Přesně tohle jsou detaily, které se v hodinách neprobírají a na které mě nenapadne se zeptat, dokud je nezažiju.

„Poslal jsem ti energii stejně jako ty mně po Klání.“ Věnuje mi ostrý pohled. „Vzpomínáš? Když tě to málem zabilo?“

„Podle mě za to mohlo Cyrusovo kousnutí,“ odseknu. „A co jsem měla dělat? Umřít s tvou mocí?“

„No, já nevím. Věřit mi, že tě nenechám zemřít?“ Zní to tak podrážděně, že málem vyprsknu smíchy. Zastaví mě jenom vědomí, že by ho to ještě víc vytočilo.

„Věřila jsem ti,“ ujistím ho, když konečně dojdeme ke schodišti. „Chci říct, že ti *věřím*.“

Věnuje mi spalující pohled a vezme mě za ruku.

„Takže jsi viděla naše pouto?“ zeptá se nahoře.

„Vídám ho každý den,“ odpovím. „Ale dneska bylo jiné. Doslova jiskřilo energií.“ Znovu se na něj zaměřím. Sice pořád září, ale náboj je pryč.

„Jsem si celkem jistý, že to bylo tím, jak jsem se k tobě pokoušel dostat.“

„Jo, to mi taky došlo.“

„Všimla sis ještě něčeho jiného?“ zajímá se a navede mě do chodby k pokoji.

„Jako čeho?“

Párkrát si odkašle a zadívá se před sebe, než odpoví: „Třeba, jak se naše pouto liší od toho, které jsi měla s Jaxonem?“

„To myslíš vážně? Teď chceš srovnávat *pouta*?“ Ale můj tón naznačuje, že ve skutečnosti srovnává něco jiného.

„Takhle ne!“ Zvedne oči v sloup. „Ale četl jsem o nich a všechno vede ke stejnému závěru.“

„Jakému?“ zeptám se opatrně.

„Že je nejde zlomit. Ani magií, ani vůlí. Zvládne to jenom smrt a...“

„A někdy ani to ne,“ dokončím. „Já vím. To samé tvrdila Macy.“

„Jo, ale Cole vaše pouto s Jaxonem přerušil –“

„Všimla jsem si,“ zavřím s náznakem vlastního sarkasmu. „Byla jsem tam, pokud jsi zapomněl.“

„Já vím, Grace,“ povzdechne si. „A nesnažím se ti ublížit tím, že to zase vytahuju. Ale přece se všechny ty knihy nemůžou mýlit. Což mě přivádí na myšlenku –“

„Jak mohla vůbec Krvana mít kouzlo k jeho zlomení?“ zeptám se.

Vypadá překvapeně. Nejspíš tím, že mě to vůbec napadlo, nebo že ho pořád přerušuju. Nevím.

Ale vadí mi, že Hudson pořád rozebírá pouto – a hlavně přerušování pouta. Netuším proč, ale štve mě to, a tak tu myšlenku rychle dokončím za něj. „Pokud se pouto nedá zlomit, jak může mít nějaká prastará upírka uvězněná v jeskyni kouzlo, které zvládne jedinou věc, kterou ještě nikdo jiný v historii nedokázal?“

„Přesně. A navíc...“ Na chvíli se odmlčí, jako by se musel připravit na to, co se chystá říct – nebo na moji reakci.

Narovnám se v ramenou a v duchu se obrním před jakýmkoli útokem, i když s jistotou vím, že tenhle nebude fyzický.

„Vzpomínáš si, jak vypadalo tvoje pouto s Jaxonem?“ naléhá. „Viděl jsem ho jednou tenkrát v prádelně a dál jsem o něm nepřemýšlel. Tehdy jsem si neuvědomoval...“

„Co?“ zeptám se. Nepříjemně se mi sevře žaludek.

Povzdechne si. „Jak by mělo pouto vypadat.“

„Co se mi tu snažíš naznačit?“ vypísknu tak vysokým hlasem, až mě to samotnou překvapí.

„Netvrdím, že to nebylo skutečné pouto.“ Hudson mi konejšivě položí ruku na rameno. „Ale rozhodně s ním bylo něco špatně. Nejsem si jistý, jestli za to mohlo kouzlo, které už v tu chvíli působilo, nebo jestli...“

„Nebo jestli s ním bylo vždycky něco v nepořádku?“ dokončím.

„Jo,“ odpoví váhavě. „Bylo dvojbarevné, Grace. Zelené... a černé.“

Ukáže se, že jsem udělala fakt dobře, když jsem se v duchu na tu ránu připravila, protože – jako lusknutím prstů – se mi zatočí hlava a sevře žaludek. A v hlavě mi krouží jediná myšlenka.

Jestli bylo s mým prvním poutem už od začátku něco špatně... možná se to prostě nedá napravit.

Můžeš utéct, ale neschováš se

Musím jít,“ zamumlám a rozběhnu se chodbou v naději, že mě Hudson nechá. Dneska už vážně nestojím o další duševní rozbor.

Až doteď jsem věřila, že se to dá změnit. Že můžeme být s Jaxonem zase spolu. Minulý týden jsem si konečně dovolila truchlit nad ztrátou pouta, ale ať už jsme se rozešli, nebo ne, pořád jsem doufala, že najdeme způsob, jak to vyřešit. Byla jsem tak hloupá.

Měla jsem vědět, že má vesmír v rukávu ještě jeden průšvih.

A modlím se, aby mě Hudson nechal zmizet do pokoje, kde v soukromí obrečím ztrátu *všeho*, co jsme s Jaxonem měli.

Jenže tomu to zřejmě nedošlo, protože mě několika dlouhými kroky dožene. Jak jinak. Proč by taky dělal, co po něm chci, i kdyby to mělo být jenom jednou?

Ruce se mi třesou a snažím se potlačit slzy. Čekám, až se zeptá, co se děje, nebo hůř, jestli jsem v pořádku. Nic takového nepřijde. Místo toho mě mlčky doprovází, dokud nepronese: „Chápu, že je to pro tebe trochu šok, Grace. Ale vážně tě překvapuje, že náš malý Padavka nedokáže ani správně navázat pouto?“

Zastávím a pomalu se k němu obrátím. A zoufalství rychle vystřídá vztek. „To myslíš vážně? Copak v sobě nemáš ani špetku soucitu?“

Znovu vypadá znuděně. „Jsem upír. My soucit nepěstujeme.“

Primhouřím oči. „Jen tak dál a proměním tě v hromadu kamení.“

„Ach, tak *ted'* se bojím.“ Zamává rukama v předstírané panice. „Ale počkat. To už jsem zažil a nechtěl jsem ani památeční tričko.“

Netuším, jestli je to tím směšným gestem nebo představou Hudsona v tričku *Upíři jsou tvrdí jako skála*, ale vztek zmizí stejně rychle, jako se objevil. Celá tahle diskuze je tak absurdní.

Ale Hudson si to zjevně nemyslí, protože se tváří dost uraženě – aspoň do chvíle, než se mu zadívám do očí a spatřím v nich uspokojení. A v tu chvíli si uvědomím další pravdu.

Pohádali jsme se záměrně. Věděl, že jsem zničená a že se sotva držím, abych se nerozbrečela uprostřed chodby. Nevytáhl všechny ty kecy a sarkasmus proto, že by se chtěl chovat jako blbec. Ale proto, že chtěl být *milý*, i když by podle mě radši umřel, než aby to přiznal.

A není to poprvé, co to udělal. A nejspíš ani naposledy. Ale možná mu na to jednou přestanu skákat. Možná.

A možná taky ne.

Protože na tom něco je. Ty vzájemné uštěpačné výměny a neustálé hádky totiž vypadají občas jako... předehra.

Z té představy se mi zvedá žaludek a zároveň cítím napětí. Protože předehra znamená spoustu věcí – je zábavná, vzrušující, sexy –, ale obvykle vede k něčemu jinému a důležitějšímu a já nemám ponětí, jak se ohledně toho cítím. Ne, když uplynul sotva týden, co mi Jaxon znovu zlomil srdce... a jen pár minut od chvíle, kdy mi došlo, že už se to nedá napravit.

Konečně dojdeme ke dveřím, ale Hudson mě zastaví dřív, než je stihnu otevřít a poděkovat za *podivný večer*. „Jsi v pořádku?“ zeptá se. Nadzvedne obočí a opře se o zedl.

„Jo,“ odpovím, i když si tím nejsem jistá. Odehrává se ve mně spousta zvláštních věcí, o kterých jsem netušila, že bych je mohla v reakci na Hudsona vůbec cítit. Možná je můj druh, ale taky kamarád, a tahle jeho póza a celá chvíle mi připadá krajně nepřátelská.

„Měla bych jít dovnitř,“ řeknu a nesnáším, jak zadýchaně to zní. A ještě víc to, jak se mu rozšíří zorničky... i když vlastně ne.

„Fajn.“ Ustoupí do chodby. „Ale dej mi vědět, až budeš doopravdy chtít odpovědi.“

„Na co?“

„Na všechny ty otázky, kolem kterých pořád jen kroužíme. Nemůžeš se schovávat navěky, Grace.“

Natolik se to přiblíží tomu, o čem jsem už dřív přemýšlela a co jsem víceméně řekla Macy, že mi to zvedne mandle. „Nejsem slabá,“ vyštěknu. „Zvládnou se vypořádat s těžkými věcmi.“

„Zvládneš se vypořádat se vším. O tom nikdo nepochybuje – a jestli jo, tak je pitomec, protože už jsi to několikrát dokázala. Jsi ten nejúžasnější člověk, jakého jsem kdy potkal.“

Hudson neříká věci, které nemyslí vážně, a proto mě to nejspíš tak zasáhne. Ale než vymyslím, jak zareagovat, pokračuje. „Jenže máš tendenci se vyhýbat konfliktům.“

„Na tom, že se nechci hádat, přece není nic špatného,“ odporuju.

„Ne, to není. Ale je špatné se před tím schovávat, dokud to nenaroste do takových rozměrů, že už to nejde. Jako lidé, kteří strkají nezaplacené účty do šuplíku, protože se nechtějí podívat pravdě do očí. Cpou je tam tak dlouho, až se tam další nevejdou – a v té době už mají život v háji. Jasně, problémy můžou být špatné a zpočátku se zdá, že nemají snadné řešení, ale když čekáš moc dlouho, zbývají jen těžká rozhodnutí.“

Zasáhne mě to. A nemůžu si pomoci, ale nejspíš mluvím o našem poutu. Nikdy mi neřekl, co přesně v knihovně hledal, ale najednou je mi to jasné. Zatím jsem si příliš nedovolila zkoumat Hudsonovy pocity, protože jsem nebyla připravená čelit jakékoli odpovědi – jestli o naše pouto stojí, *nebo* jestli toho lituje. Jenže zatímco já jsem schovávala hlavu do písku, Hudson toho využil.

„Tvrdil jsi, že jsi dneska zkoumal pouto druhů,“ vydechnu a málem to přes svůj zběsilý tlukot srdce neslyším. „Co přesně ses pokoušel najít?“

Pár vteřin mě drží pohledem v zajetí, než odpoví. „Jak ho zlomit.“

Smíšené zprávy

O tři hodiny později stále zírám do stropu a přemýšlím o Hudsonových slovech. O tom, jak se vyhýbám konfliktům.

Přeju si, aby se mýlil. Vážně. Ale čím déle ležím pod křiklavě růžovou dekou, která se mi nelíbí – a nikdy jsem ji nechtěla –, tím víc mě to nutí uvažovat, jestli nemá pravdu. Zvlášť když se převalím a zabořím tvář do křiklavě růžového polštáře.

Zhluboka se nadechnu. A poprvé dovolím proudu otázek, který jsem celé měsíce ignorovala, aby vyplaval rozzuřeně na povrch.

Jak mohla Lia vědět, že je Jaxon mým druhem, ještě než jsem se vůbec dozvěděla o Katmerské akademii? Ještě než jsme se s Jaxonem vůbec poprvé dotkli? A jak mě vůbec našla?

Jak se mi podařilo nás s Hudsonem uvěznit v jiné realitě – na celé měsíce? A proč tam zmizelo moje pouto s Jaxonem?

A proč bylo spletené ze dvou barev místo zářivě jednobarevného, jaké mám s Hudsonem?

Jak mohla Krvana vědět, jak ho zlomit? A jak vůbec mohla vědět, že se *dá* zlomit, když se to předtím nikdy nestalo?

A proč jsem skončila s Hudsonem? Jedna věc je zlomení pouta, což by mělo být nemožné. A druhá, že navážu nové pouto s novou osobou ještě téhož odpoledne – což by mělo být, ehm, milionkrát nemožné?

Takže zatímco mi v hrudi bublá stará známá panika, v duchu jsem na Hudsona naštvaná, že mě k tomuhle donutil. Není to fér. Nemá ani ponětí, jaké to je žít s panickými záchvaty.